

Νησί Παλαιό Τρίκερι

ΘΕΟΦΙΛΟΣ
ΜΠΑΣΓΙΟΥΡΑΚΗΣ

ΚΕΙΜΕΝΑ

ANNA
ΚΑΛΑΪΤΖΗ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ

ΑΝΑΔΡΟΜΗ

Η νοικοκυρά μου γεμίζει έναν τενεκέ με νερό και τον τοποθετεί στο πιο ηλιόλουστο σημείο του μπαλκονιού. Την παρακολουθώ με περιέργεια.

-Όταν θα γυρίσεις το μεσημέρι από την θάλασσα, θα 'χεις αρκετό ζεστό νερό για ένα καλό ντους.

Νησί Τρίκερι 1977. Το ηλεκτρικό ρεύμα δεν έχει φτάσει ακόμη εδώ. Τα καλοκαίρια το νερό ζεσταίνεται με τον φυσικό θερμοσίφωνα, τον ήλιο. Το χειμώνα πάνω στη φωτιά των ξερόκλαδων της ελιάς.

Χαμηλώνει ο ήλιος, στο μικρό νησί πέφτει το σκοτάδι. Πρώτα ανάβουν τα λουξ στα ταβερνάκια του λιμανιού. Το δυνατό τους φως ξεφεύγει από τον χώρο των τραπεζιών και φωτίζει και μερικά μέτρα θάλασσας. Ύστερα σιγά - σιγά μικρά φωτάκια εμφανίζονται σε κάποια σημεία του μικρού οικισμού. Ανάβουν οι γκαζόλαμπες, η μια μετά την άλλη. Το χλωμό τους φως φτάνει για να φωτίσει μόνον ένα δωμάτιο, τα δρομάκια του χωριού παραμένουν σκοτεινά.

Με πλησιάζει η νοικοκυρά μου με την

λάμπα στα χέρια. Την ανάβει και την αφήνει δίπλα μου.

-Αν θελήσεις να διαβάσεις, ανέβασε το φυτίλι, να έτσι. Την έχω γεμίσει μέχρι απάνω, θα σου κρατήσει πολλές ώρες.

Χαμογελάω με τις οδηγίες της αγαθής γυναικούλας. Πως να φανταστεί ότι κάπως έτσι έμαθα τα πρώτα μου γράμματα; Νησάκι Τρίκερι 1977. Κανένας βέβηλος θόρυβος από πουθενά.

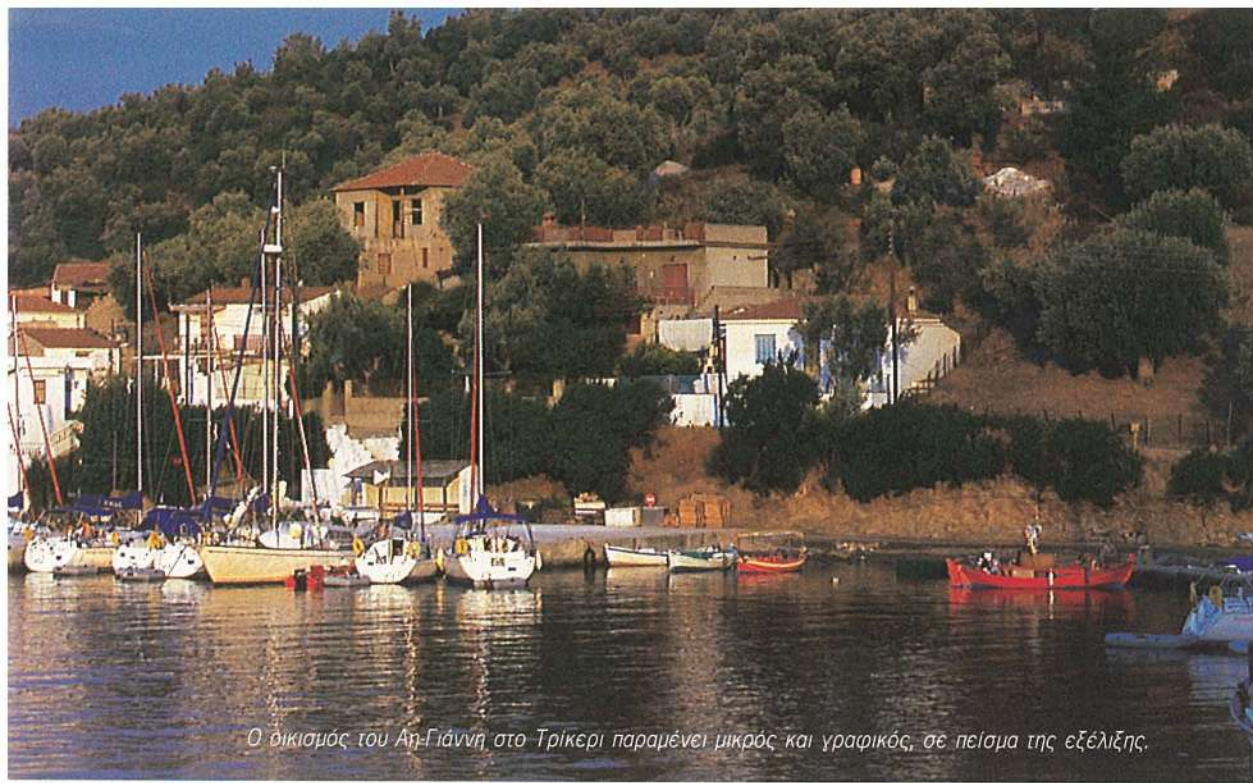
Αυτοκίνητα, δίτροχα, είναι άγνωστα εδώ. Μόνον το νυχτερινό κυματάκι, που γλύφει μαλακά τα βράχια της ακτής, φτάνει στ' αυτιά σαν ψίθυρος.

20 ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ

Αύγουστος 1997. Παραμονές της Παναγίας. Οι Έλληνες συνωστίζονται σε δρόμους, αεροδρόμια και λιμάνια για την τελευταία μεγάλη έξοδο του καλοκαιριού. Στο λιμανάκι της Αγίας Κυριακής μετρώ 7 επιβάτες για Τρίκερι. Οι τρεις απ' αυτούς είμαστε εμείς. Απορώ. Δεν ανακάλυψαν ακόμα οι Έλληνες το νησάκι του Τρίκερι;

Το Ιπτάμενο Δελφίνι φτάνει στην ώρα του,

Ο οικισμός του Αη-Γιάννη στο Τρίκερι παραμένει μικρός και γραφικός, σε πείσμα της εξέλιξης.

όπως πάντα σχεδόν.

Μόλις που προλαβαίνουμε να ταχτοποιήσουμε τις αποσκευές μας στον διάδρομο και να συνειδητοποιήσουμε ότι εγκαταλείπουμε τη στεριά. Το νησάκι του Τρίκερι είναι κιάλας μπροστά μας, το ταξίδι διαρκεί μόνον 10 λεπτά. Στον ελάχιστο χρόνο που μου απομένει, επιστρατεύω αναμνήσεις και εικόνες, όπως αποτυπώθηκαν 20 χρόνια πριν.

Μια γρήγορη, γενική ματιά πρώτα, καθώς πλησιάζουμε. Ο οικισμός του Αη Γιάννη, μικρός και αμφιθεατρικός, δεν δείχνει να μεγάλωσε. Ίσως ένα - δύο σπιτάκια να προστέθηκαν ακόμα.

Είμαστε πια πολύ κοντά, διαγράφονται καθαρά όλες οι λεπτομέρειες. Ο μεγάλος ευκαλύπτος μπροστά στην παραλία είναι στη θέση του, υγιής και πανύψηλος. Δίπλα του το μικρό καφενείο - μπαράκι έχει κιάλας ανοίξει, διακρίνω την χαρακτηριστική φιγούρα του ασπρομάλλη ιδιοκτήτη του. Στην άλλη πλευρά του ευκαλύπτου, η ψαροταβέρνα παραμένει πάντα μπροστά στην θάλασσα. Το άλλο ταβερνάκι όμως, το μικρό και γραφικό, που είναι; Δεν το βλέπω καθόλου. Που είναι τα ξύλινα τραπέζια

και οι μπλε ψάθινες καρέκλες; Που είναι οι λάμπες θυέλλης που άναβαν τη νύχτα; Δεν απόμεινε τίποτα. Μόνον το τοιμέντο πάνω στη θάλασσα, για να θυμίζει την παλιά του θέση.

Πρώτα βήματα στο νησί μετά από 20 χρόνια. Το χώμα έφυγε απ' την μικρή πλατεία, πατάμε πάνω στ' όμορφο πλακόστρωτο.

Κάποιες τελευταίες ανησυχίες απομένουν ακόμα. Φάχνω με τα μάτια να εντοπίσω κάποια ένδειξη δρόμου, κάποια ίχνη από δίτροχο ή αυτοκίνητο. Δεν υπάρχει τίποτα. Το νησάκι Τρίκερι αντέχει καλά στην εισβολή του "πολιτισμού". Ο τελευταίος δυνατός θόρυβος προέρχεται απ' το Ιπτάμενο Δελφίνι. Καθώς στρίβει από τον κάβο, σβήνει κι αυτός.

Μένουμε ακίνητοι, με τις αποσκευές ακόμα στα πόδια μας. Ο Λάζαρος, η Άννα κι εγώ. Κοιταζόμαστε. Κι ύστερα, έτσι αυθόρμητα, ξεσπάμε σε γέλια και ξεφωνητά.

-Είναι απίστευτο, λέει ο Λάζαρος. Σαν να βρίσκομαι σε άλλη εποχή. Ξεπερνάει κάθε προσδοκία μου.

-Ακόμα δεν είδες τίποτα φίλε μου. Το μικρό Τρίκερι μας επιφυλάσσει πολλές εκπλήξεις.

Συγκρότημα "Γαλάτεια".

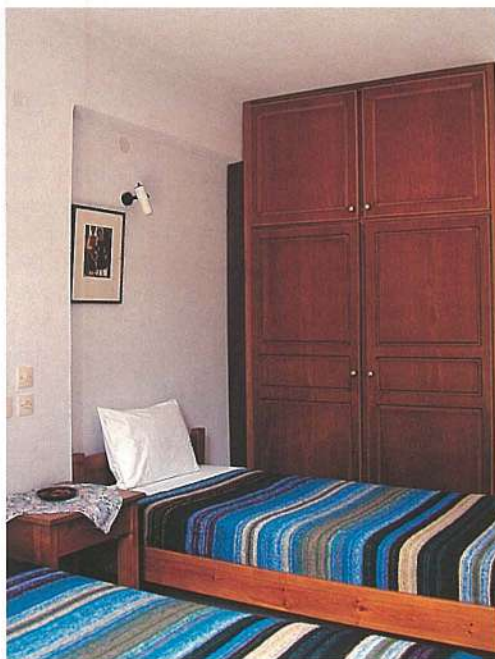
"ΓΑΛΑΤΕΙΑ". ΥΓΙΗΣ ΕΞΕΛΙΞΗ

Οι αποστάσεις είναι μικρές, συμβαδίζουν κι αυτές με το συνολικό μέγεθος του νησιού. 50 βήματα πιο πάνω από την παραλία, δίπλα στο εκκλησάκι του Αη Γιάννη, έχει ανοίξει ένα ταβερνάκι, που δεν υπήρχε παλιά. Εκεί μας υποδέχεται η κυρία Γαλάτεια. Θερμή και χαρούμενη, γεμάτη ζωντάνια κι ενεργητικότητα. Αυτή θα 'ναι η οικοδέσποινά μας όσες μέρες μείνουμε στο νησί. Καθώς μας συνοδεύει στο διαμέρισμά μας, μας δίνει κι από ένα δίγλωσσο ενημερωτικό έντυπο για το Τρίκερι και την μονάδα της. Κάτι μου φαίνεται, ότι αρχίζει ν' αλλάζει στο νησί. Οι πρώτες ενδείξεις δείχνουν προς το καλύτερο. Η μονάδα "ΓΑΛΑΤΕΙΑ" δεν απέχει περισσότερο από 20 μέτρα. Με δυσκολία ανακαλύπτουμε την είσοδο μέσα στις πορτοκαλιές, τις ακακίες και τις βουκαμβίλιες. Παραδοσιακή πληροεργική αρχιτε-

κτονική, πεντακάθαρη πλακόστρωτη αυλή, άνετα μπαλκονάκια με ξύλινα κάγκελα, που βλέπουν στην θάλασσα. Τρία τέτοια καλαίσθητα κτίρια συγκροτούν τη μικρή μονάδα, απόλυτα εναρμονισμένη με το περιβάλλον, αληθινό απόκτημα για το νησί.

Οι ευχάριστες εκπλήξεις συνεχίζονται και στο εσωτερικό. Έχουν προβλεφθεί τα πάντα για μια ευχάριστη διαμονή. Αρίστης ποιότητας στρώματα στα κρεβάτια, κουζίνα απόλυτα εξοπλισμένη με όλες τις συσκευές και σκεύη, άνετο μπάνιο με ζεστό νερό όλη τη μέρα.

Το μπαλκονάκι είναι η διέξοδος στην ηρεμία, στην φύση και στον ανοιχτό γαλάζιο ορίζοντα. Ευρύχωρο, εφοδιασμένο με τραπέζι και καρέκλες, είναι ιδανικό για γεύμα τεσσάρων ατόμων, για απολαυστικό καφεδάκι ή για βραδινές ώρες γαλήνης και ήσυχης κου-

βεντούλας.

Η κυρία Γαλάτεια παρατηρεί τις χαρούμενες εκφράσεις μας.

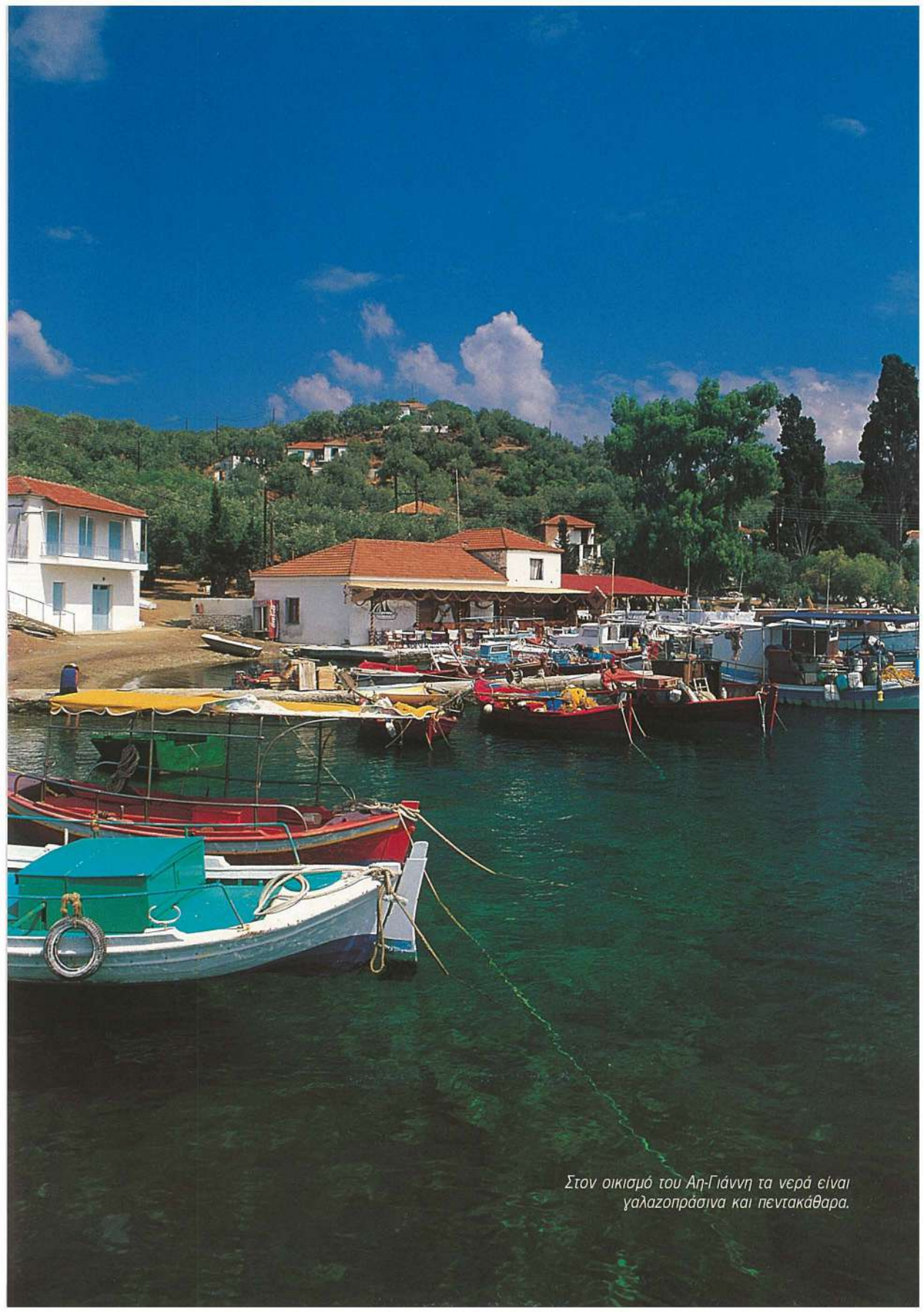
-Σας αρέσει;

-Είμαστε ενθουσιασμένοι.

-Σας εύχομαι μια ευχάριστη διαμονή.

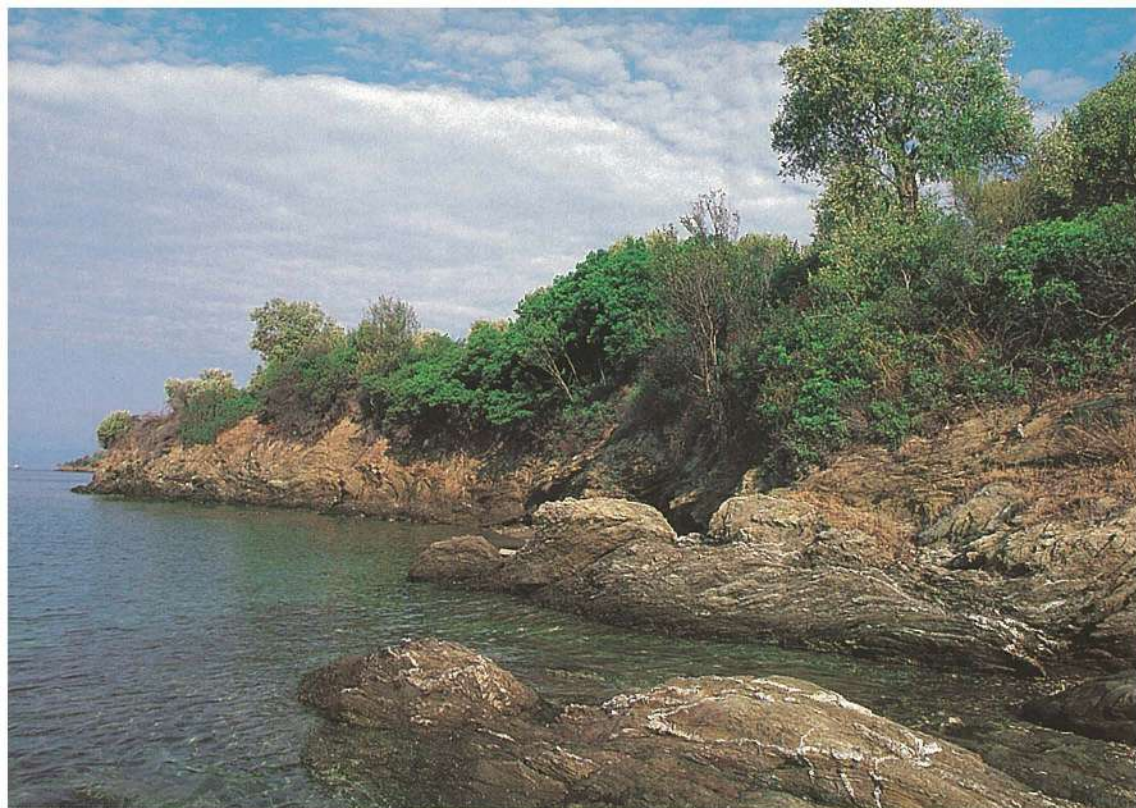
"Γαλάτεια": Τηλ. 0423/91031 (Τρίκερι)
0421/25872 (Βόλος)

*Στον οικισμό του Αη-Γιάννη τα νερά είναι
γαλαζοπράσινα και πεντακάθαρα.*

▲ Περιδιαβαίνοντας κανείς το νησί έχει πολύ συχνά την χαρά της ανακάλυψης μικρών, ιδιωτικών πλάζ. Στις παραλίες του Τρίκερι η διαφάνεια των νερών είναι εξαιρετική. ►

ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΙΘΟ

Το καφεδάκι είναι έτοιμο, ακούγεται ο Λάζαρος από την κουζίνα. Δεν μπορούμε να το αρνηθούμε. Η θάλασσα όμως, γαλήνια και ήρεμη στον ορίζοντα είναι μια ακατανίκητη πρόκληση.

Περνώντας μπροστά από το ταβερνάκι πέφτουμε πάνω στον ψαρά, που εκείνη τη στιγμή παραδίδει τη νυχτερινή ψαριά του. Γεμίζουν τα ρουθούνια με μυρωδιά φρεσκάδας. Ζωντανοί αστακοί και караβίδες, ζαργοί, λιθρίνια και φαγκρόπουλα, μπακαλιάροι και μεγάλες σκορπίνες, μια συναρπαστική ολόφρεσκια ποικιλία των βυθών του Τρίκερι.

Χωρίζονται τα ψάρια σε κατηγορίες και ζυγίζονται. Φανατικοί ψαροφάγοι όλοι μας, δεν χάνουμε την παραμικρή σκηνή από την διαδικασία και ήδη καταλήγουμε στο μενού: Για πρώτο πιάτο караβίδες και για κύριο γεύμα σκορπίνεςστα κάρβουνα.

-Σκορπίνες στα κάρβουνα; απορούν ο Νίκος κι ο Αποστόλης απ' την ταβέρνα.

-Ναι φίλε μου δηλώνει σοβαρά ο Λάζαρος. Αναλαμβάνουμε εμείς την ευθύνη της επιλογής.

Ο ήλιος ανεβαίνει, το ίδιο και η ζέστη.

-Που θα κολυμπήσουμε; ρωτάει η Άννα.

-Στον Πίθο

-Είναι μακριά;

-Ένα εικοσάλεπτο περίπου.

Κανένας δεν γκρινιάζει μ' αυτή την προοπτική. Είναι καιρός τώρα που μας λείπει το βάδισμα. Το καθαρό, λιθόστρωτο μονοπάτι ανηφορίζει για λίγο και μέσα σ' ένα λεπτό μας βγάζει στην άκρη του οικισμού. Όμορφη θέα, η Άννα βγάζει την φωτογραφική της μηχανή. Το λιθόστρωτο τελειώνει, αρχίζει το χώμα. Στενό το μονοπάτι, ανάμεσα σε ελιόδεντρα, δίπλα στη θάλασσα. Ομαλό και πεντακάθαρο, χωρίς την παραμικρή πέτρα. Σ' ένα σημείο κατηφορίζει στη θάλασσα με λαξευμένα σκαλοπάτια. Καταλήγει σε μια παραμυθένια ακτή, που δύσκολα μπορεί να φιλοξενήσει πάνω από τέσσερα άτομα. Ήρεμη και διαυγέστατη η θάλασσα γλύφει απαλά τα λεία βοτσαλάκια.

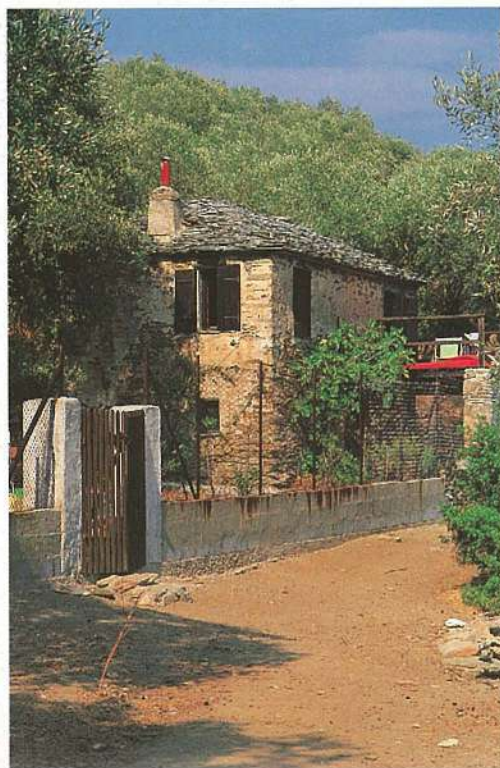

- ▲ Σε απόσταση μικρότερη των 20' από τον οικισμό του Αη-Γιάννη, ο όρμος του Πίθου είναι μια πρώτη πολύ καλή επιλογή.
- ▼ Ο παραδοσιακός χαρακτήρας διατηρείται στα περισσότερα σπίτια του νησιού.

-Ο Πίθος μπορεί να περιμένει λιγάκι, ανακοινώνει ο Λάζαρος και βουτάει ασυγκράτητος. Τον μιμούμαστε στη στιγμή. Ανοίγει το Τρίκερι την δροσερή αγκαλιά του και μας καλωσορίζει.

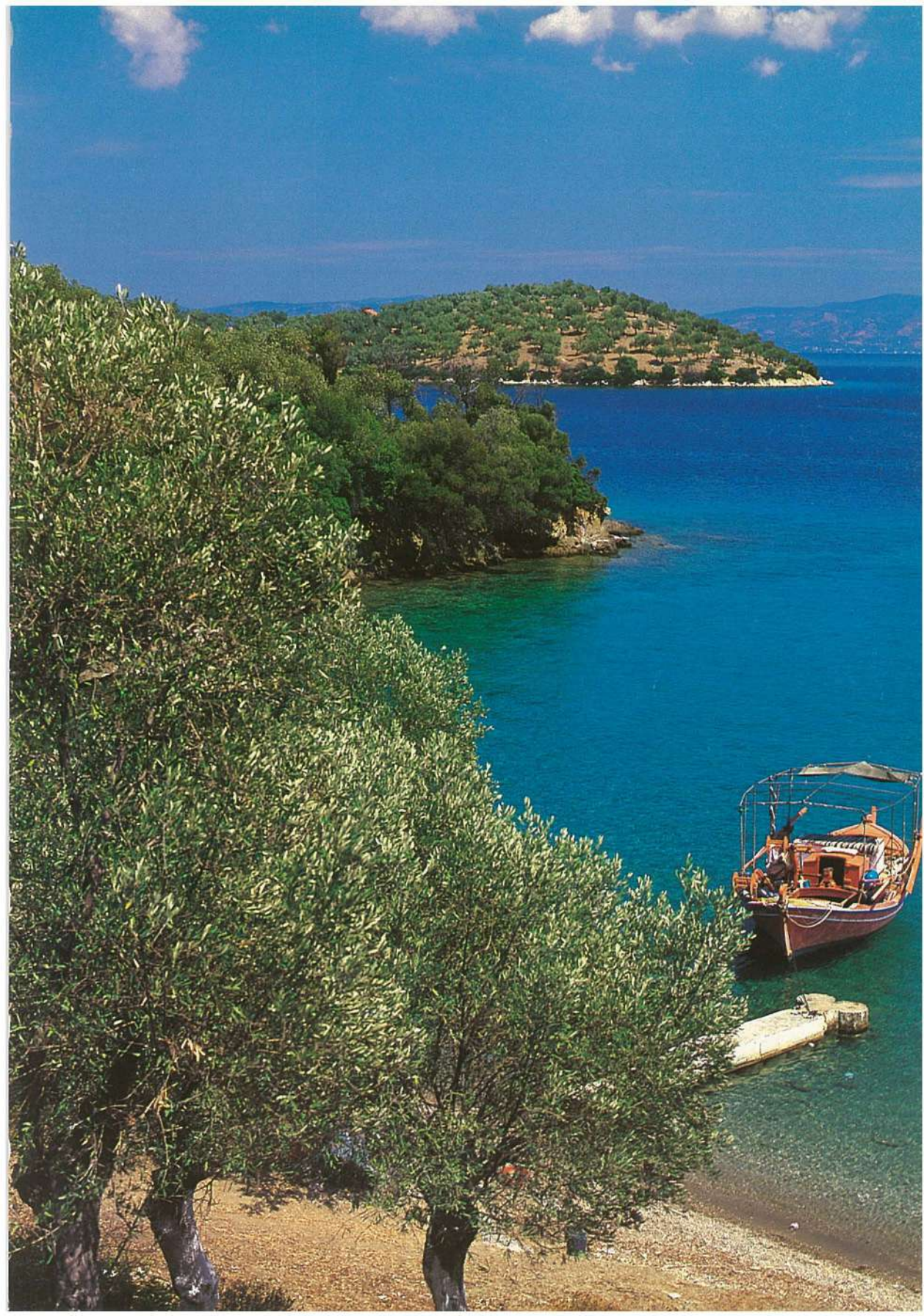
Στεγνώνουμε για λίγο στα διπλανά βραχάκια της ακτής.

-Είναι φανταστικά, μονολογεί η Άννα. Χρόνια είχα να νοιώσω έτσι.

-Κι έχουμε το προνόμιο της αποκλειστικότητας, συνεχίζω εγώ. Μια μικρή ιδιωτική πλαζ, ολότελα δική μας.

Επιστροφή στο μονοπάτι, είναι απόλαυση να βαδίζεις ανάμεσα στα ελιόδεντρα. Που και που συναντάμε κάποιο σπιτάκι, αγροτικό, παραθεριστικό, ή ψαράδικο. Μια στροφή ακόμα και μένουμε ακίνητοι. Μπροστά μας απλώνεται ο Πίθος. Νωχελικός, με μια αρχοντική καμπύλη και ελιόδεντρα που κατεβαίνουν δίπλα στο νερό. Ασφαλέστατο αραξοβόλι για σκάφη αναψυχής και ψαροκάικα. Μόνον οι νοτιάδες μπορούν να ταράξουν τα ήρεμα νερά του. Δύο ιστιοφόρα είναι αραγμένα αρρόδα. Οι ξένοι επιβάτες τους λιάζονται στο κατάστρωμα μ' ένα βιβλίο στο χέρι. Προτιμούμε να χωθούμε βαθιά μέσα στην δροσερή αγκαλιά του Πίθου.

ΠΕΡΙΠΛΑΝΗΣΗ ΣΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

Η νύχτα πέφτει ήρεμη και γλυκιά στο νησί. Κόσμος πολύς στο μικρό ταβερνάκι. Κουβεντιάζουν ζωηρά, γελούν, απολαμβάνουν τα προϊόντα της θάλασσας. Οι καραβίδες με τα τσιπουράκια τελειώνουν, γεμίζει το τραπέζι με τη μοσχοβολιά της ψητής σκορπίνας. Ο Λάζαρος έχει κάθε λόγο να είναι ευχαριστημένος για την πρότασή του.

Κάθεται κοντά μας ο Γιάννης Πατρίκος, Τρικεριώτης φιλόλογος, λάτρης του νησιού του.

-Θα μας πεις κάτι κύριε Γιάννη για την ιστορία του Τρίκερι;

Χαμογελάει ο συμπαθέστατος άνθρωπος.

-Πολύ ευχαρίστως, είναι μεγάλη χαρά να μιλάω για το νησί μου.

Καθόμαστε αναπαυτικά σαν τα μικρά παιδιά, που ετοιμάζονται ν' ακούσουν ένα όμορφο παραμύθι.

-Από τον περίφημο γεωγράφο Στράβωνα μαθαίνουμε, πως το πρώτο όνομα του νησιού ήταν **Κικίνυθος**, που σημαίνει σιταρότοποι (κίκις = κόκκος σιταριού).

Εικάζεται πως το νησί κατοικήθηκε από τους νεολιθικούς χρόνους, από κάποια ευρήματα που εντοπίστηκαν στον λόφο του Αγίου Ιωάννου, που ήταν η Ακρόπολη του νησιού. Με βεβαιότητα κατοικήθηκε το νησί κατά τους Ελληνικούς και Μακεδονικούς χρόνους, από τα νομίσματα που βρέθηκαν οργώνοντας τα ελιόδεντρα.

Η συνέχεια ανήκει στους Βυζαντινούς και πρωτοχριστιανικούς χρόνους κάτι που αποδεικνύεται από τα ρεποθέμελα του Ναού της Αγίας Σοφίας σ' έναν γραφικό όρμο στα δυτικά του νησιού. Σώζονται ακόμη ίχνη ερειπίων του Ναού των Αγίων Αναργύρων, στον ομώνυμο όρμο, δίπλα στον οικισμό του Αη-Γιάννη.

Πιστεύεται ότι περί το 700 - 750 μ.Χ. μεγάλοι σεισμοί ισοπέδωσαν τόσο τους ναούς όσο και τον οικισμό.

Κάνει μια μικρή παύση ο κυρ-Γιάννης και συνεχίζει:

-Το 896 μ.Χ. Σαρακηνοί πειρατές λεηλάτησαν την Δημητριάδα του Βόλου, που είχε κτισθεί και είχε πάρει το όνομά της στα μέσα του 3ου αιώνα από τον Δημήτριο τον Πολιορ-

κτητή. Στην συνέχεια οι πειρατές κατέστρεψαν και όλα τα παραθαλάσσια πολιίσματα του Παγασητικού κόλπου και μεταξύ αυτών και τον οικισμό του Τρίκερι.

Μερικά χρόνια αργότερα οι κάτοικοι εγκατέλειψαν το νησί. Εγκαταστάθηκαν στην απέναντι ακτή, σε μια ημιορεινή τοποθεσία, που σήμερα ονομάζεται "Κτίσματα". Αργότερα εγκαθίστανται στην ανατολική παραλία της Χερσονήσου στην θέση "Γεροδένδρι" μέχρι τον 16ο αιώνα. Πάλι όμως για τον φόβο των πειρατών αποφασίζουν να μεταφερθούν σε ασφαλέστερο τόπο.

Κατά την παράδοση λοιπόν, κρατώντας το Τρίκερο της εκκλησίας, ξεκινούν με οδηγό τον Έξαρχο του Πατριαρχείου. Στο σημείο που έλιωσαν τα κεριά άρχισαν την εγκατάστασή τους και εις ανάμνηση του γεγονότος, έκτισαν τον Ναό της Αγίας Τριάδας. Τότε για πρώτη φορά εμφανίζεται και το όνομα Τρίκερι. Κατ' άλλους η ονομασία (με διαφορετική όμως γραφή: Τρίκαιρι), οφείλεται στους τρεις διαφορετικούς καιρούς που πλήττουν το χώρο. Αυτή όμως είναι μάλλον μια αφελής εκδοχή γιατί το Τρίκερι, λόγω της θέσης του, πλήττεται απ' όλους τους καιρούς.

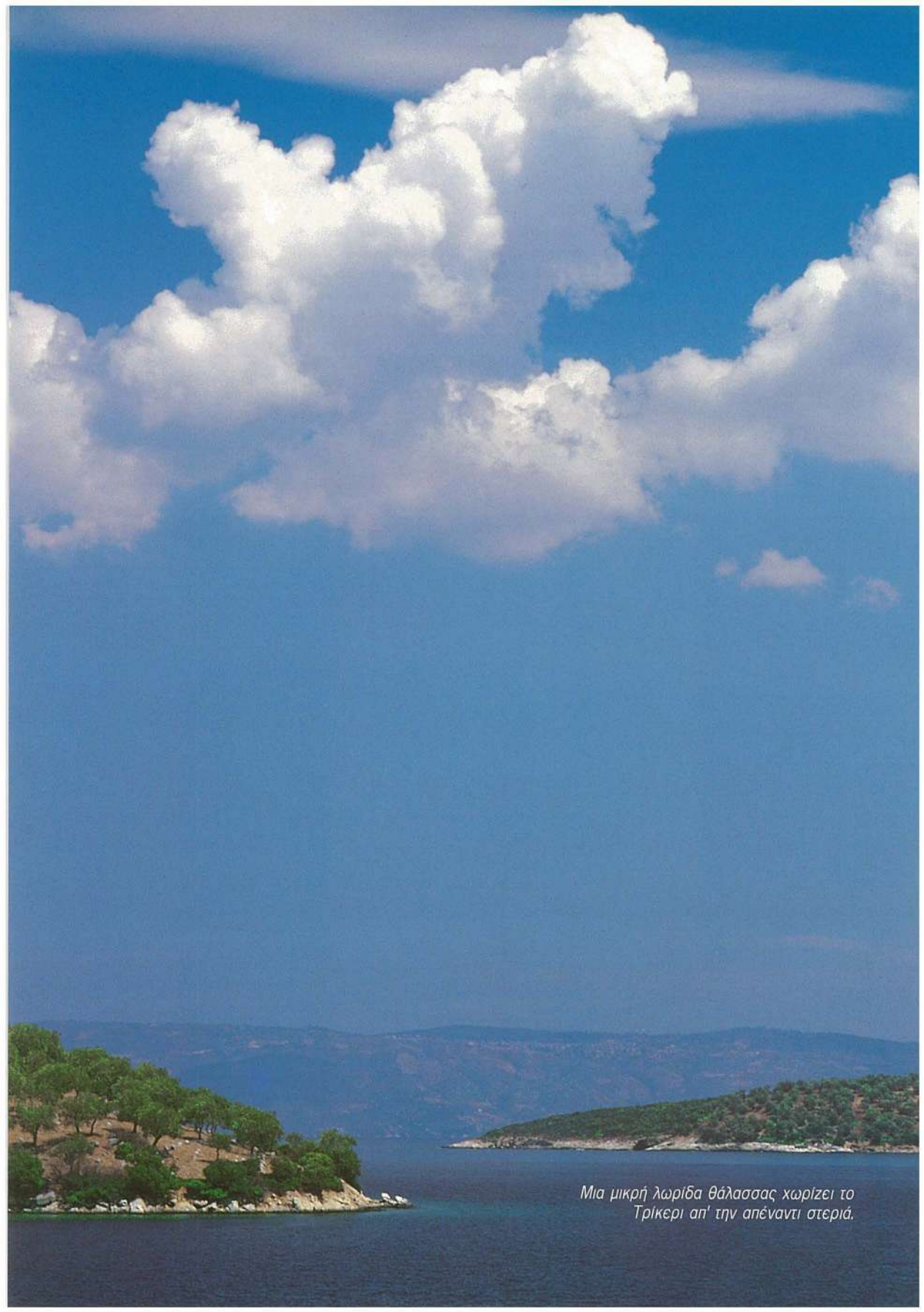
-Τι ισχύει λοιπόν κυρ Γιάννη;

-Δεν είναι εξακριβωμένο. Υπάρχει όμως και μια άλλη άποψη, που διατύπωσε ο αείμνηστος δάσκαλός μου Βαγγέλης Σκουβαράς, σπουδαίος μεσαιωνοδίφης και ιστορικός του Πηλίου. Σύμφωνα μ' αυτή την εκδοχή το τοπωνύμιο Τρίκερι προέρχεται από την κουτσοβλάχικη λέξη TRECERE, που σημαίνει δίαυλος. Και πράγματι, το Τρίκερι είναι ο βηγλάτορας, που διαφεντεύει την είσοδο του Παγασητικού κόλπου. Το βέβαιο είναι, ότι μετά την ονομασία Τρίκερι και το νησί ονομάστηκε Παλαιό Τρίκερι.

-Ποια ήταν η τύχη του νησιού στα χρόνια της Τουρκοκρατίας κυρ-Γιάννη;

-Απ' ό,τι φαίνεται το νησί δεν ενδιέφερε τους Τούρκους. Άλλωστε οι Τρικεριώτες σαν ναυτικοί και караβοκέρηδες, υπήγοντο απ' ευθείας στον αρχηγό του τουρκικού στόλου και είχαν ειδικά προνόμια. Το νησί ξανακατοικήθηκε στον οικισμό Αη-Γιάννης από το 1786, τότε που χτίστηκε και η ομώνυμη εκκλησία. Στις αρχές του 20ου αιώνα ξέσπασε επιδημία χολέρας και το ερείπιο που

*Μια μικρή λωρίδα θάλασσας χωρίζει το
Τρίκερι απ' την απέναντι στεριά.*

βρίσκεται στην παραλία του Πίθου ήταν κτίριο, που χρησιμοποιήθηκε σαν λοιμοκαθαρητήριο.

-Και στην σύγχρονη εποχή κυρ-Γιάννη, τι γίνεται στο Τρίκερι;

-Το καλοκαίρι του 1947 εγκαθίσταται στρατόπεδο εξόριστων ανδρών στην περιοχή Κεχρηγιάς-Παρδαλού-Αφεντικών. Το αρχηγείο ήταν εγκατεστημένο στο Μοναστήρι. Κράτησε ενάμιση χρόνο και σ' αυτό το διάστημα πέρασε από δω και ο Μάνος Κατράκης. Οι κρατούμενοι έκαναν πολλά

Οι λιγοστοί κάτοικοι είναι φιλόξενοι και ασχολούνται με το ψάρεμα, τα ελιόδεντρα και πρόσφατα με λίγο τουρισμό.

Μοιάζει να 'χει τελειώσει ο κυρ-Γιάννης. Επιτέλους, μετά από 20 χρόνια καταφέρνω να μάθω, εκτός από τις μαγευτικές παραλίες του νησιού, και την ιστορία του. Πιο πολύ από διαίσθηση ρωτάω τον κυρ-Γιάννη.

-Υπάρχει κάτι άλλο ακόμα, που θεωρείς αξιόλογο να μας αναφέρεις;

Σκέφτεται λίγο.

-Ναι, τα τελευταία χρόνια συνέβη κάτι, που

Χτισμένες με πολύ κόπο, οι πεζούλες είναι απαραίτητες για την συγκράτηση του χώματος.

έργα, κτίσματα, πηγάδια, τις πεζούλες στο λιμανάκι του Αη-Γιάννη. Διακόσμησαν ακόμη με μοναδικό τρόπο, (χρησιμοποιώντας κρόκους αυγού) τις κολώνες της εκκλησίας του Μοναστηριού. Μετά τους άνδρες εξόριστους μεταφέρεται στην θέση Άγιος Γεώργιος το γυναικείο στρατόπεδο της Χίου, που φιλοξένησε πολλές χιλιάδες γυναίκες. Σήμερα το νησί ξαναβρήκε το ρυθμό του.

είναι λίγο παράξενο και ίσως αμφιλεγόμενο. Δεν είμαι βέβαιος, αν σας ενδιαφέρει.

-Κυρ-Γιάννη και μόνο μ' αυτό τον πρόλογο έχεις εξάψει την φαντασία μας.

-Στα τέλη της δεκαετίας του '50 λοιπόν φτάνει ξαφνικά στο νησί ένας Αυστριακός, ο Αλφόνος Χον Χάουζερ. Επισκέπτεται το Μοναστήρι, που ήταν ακατοίκητο και σε κακή κατάσταση. Απευθύνεται στην Εκκλη-

σιαστική Επιτροπή Τρικέρων και νοικιάζει μια πτέρυγα. Αρχίζει να επισκευάζει τα κελιά και να τα μετατρέπει σε ξενώνες, με όσες ανέσεις επέτρεπαν οι τεχνικές δυνατότητες που είχε στην διάθεσή του. Από εκείνη τη στιγμή αρχίζει στο νησί μια διαρκής άφιξη προσωπικοτήτων. Καθηγητές Πανεπιστημίου, βαρόνοι, γιατροί, επιστήμονες, διασημότητες, ανάμεσά τους και η Γκρέτα Γκάρμπο, φιλοξενούνται από τον Αλφόνς, που στο μεταξύ βαπτίζεται στην θάλασσα Ορθόδοξος και μετονομάζεται

Ταχύπλοα σκάφη αρχίζουν ν' αυλακώνουν τις θάλασσες του νησιού. Στους βυθούς βουτούν άνθρωποι με φιάλες, που τις γεμίζουν στο νησί. Περνούν τα χρόνια και οι φήμες μεταξύ των κατοίκων οργιάζουν.

-Είδη ποτέ κανείς κάποια ευρήματα παράνομης δραστηριότητας;

-Όχι, αλλά τα σχόλια και οι συζητήσεις έδιναν κι έπαιρναν.

-Και ο Αλφόνς κυρ-Γιάννη, τι απέγινε;

-Το 1976 σταμάτησε ξαφνικά τις δραστηριότητές του. Εγκατέλειψε το νησί και βρέ-

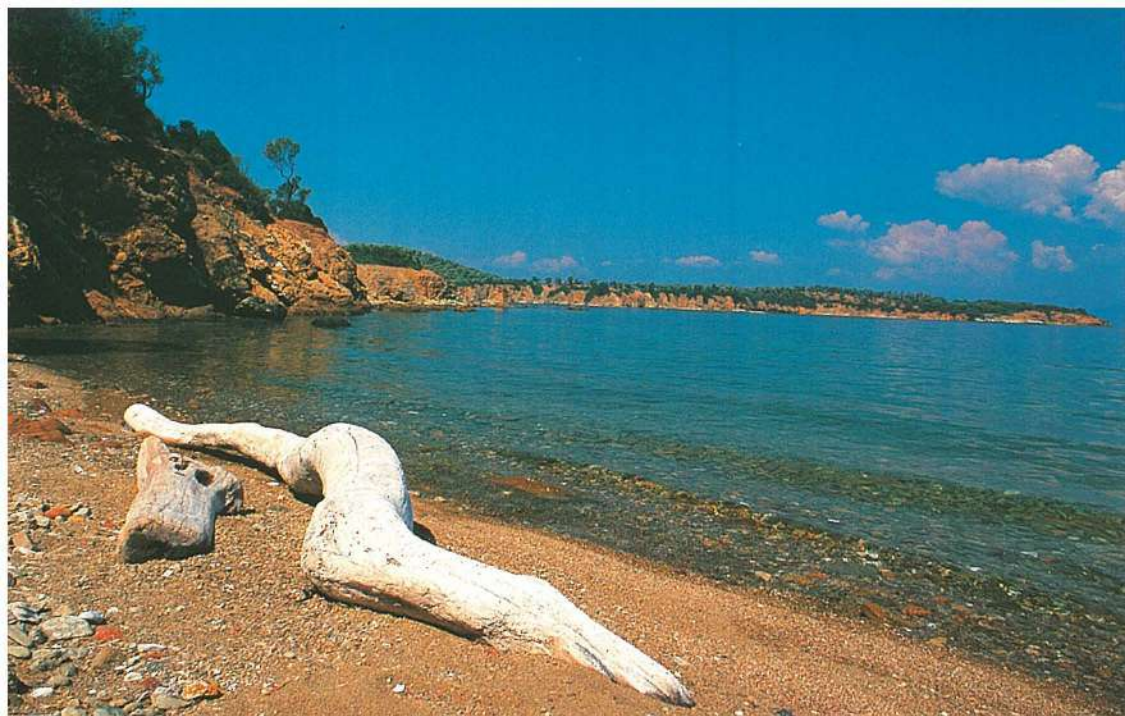
Το Μοναστήρι της Παναγίας δεσπόζει στο κέντρο του νησιού. Χτισμένο τον περασμένο αιώνα, είναι χώρος ηρεμίας, ξεκούρασης αλλά ακόμα και διανυκτέρευσης.

Ανδρέας. Τα κελάρια του Μοναστηριού είναι πια γεμάτα ονομαστά κρασιά και η κουζίνα παρασκευάζει εκλεκτά εδέσματα για τους υψηλούς επισκέπτες του. Οι άνθρωποι του νησιού κάνουν πολλές εργασίες για το Μοναστήρι, επισκευές, μεταφορές και πάντοτε αμείβονται καλά και εμπρόθεσμα. Συγχρόνως όμως παρατηρούνται και κάποιες άλλες δραστηριότητες.

Θηκε το χειμώνα σε μία ορεινή περιοχή του Πηλίου, παγωμένος μέσα στα χιόνια, μ' ένα μπουκάλι κονιάκ στο χέρι.

Πέφτει ανάμεσά μας σιωπή. Κανείς δεν φανταζόταν μια τέτοια τραγική εξέλιξη. Πολλά ερωτήματα αιωρούνται, θα μείνουν όμως αναπάντητα, γιατί η ώρα είναι περασμένη και ο κυρ-Γιάννης μας χαιρετάει ευγενικά και αποχωρεί.

Σπρωγμένος ποιος ξέρει από ποια κύματα, βρήκε αυτός ο κορμός - που θυμίζει γυναικεία φιγούρα- φιλόξενο καταφύγιο στις παραλίες του νησιού.

ΠΑΡΑΛΙΕΣ ΚΑΙ ΜΟΝΟΠΑΤΙΑ

Λίγες ώρες ύπνου είναι αρκετές. Το ξηρό, ελαφρύ κλίμα του νησιού εξαφανίζει κάθε κούραση της προηγούμενης μέρας. Έτσι το πρώτο πρωινό φως μας βρίσκει ευδιάθετους στο δροσερό μπαλκόνι της "Γαλάτειας" παρέα με το καφεδάκι μας. Νοιώθουμε να ξεχειλίζουμε από ζωτικότητα και διάθεση για δράση. Φοράμε αθλητικά παπούτσια περιπάτου, γεμίζουμε τις φωτογραφικές τσάντες με φίλμς και το θερμός με κρύο νερό. Έχουμε μαζί μας ένα αρκετά κατατοπιστικό σκαρίφημα του νησιού, που μας έχει προμηθεύσει η "Γαλάτεια".

Μια κίτρινη πινακίδα, καρφωμένη στο θεόρατο κυπαρίσσι μπροστά στο εκκλησάκι του Αη-Γιάννη, μας προειδοποιεί: "**Απαγορεύεται το κυνήγι**". Κοιταζόμαστε και αναρωτιόμαστε: Ποιο κυνήγι; Τι μπορεί να κυνηγήσει κανείς στο μικρό νησί του Τρίκερι; Ποιο είδος τετράποδο η φτερωτό, μπορεί να έχει αναπτυχθεί εδώ, που να χρήζει προστασίας; Προς το παρόν τα ερωτήματα δεν βρίσκουν απάντηση.

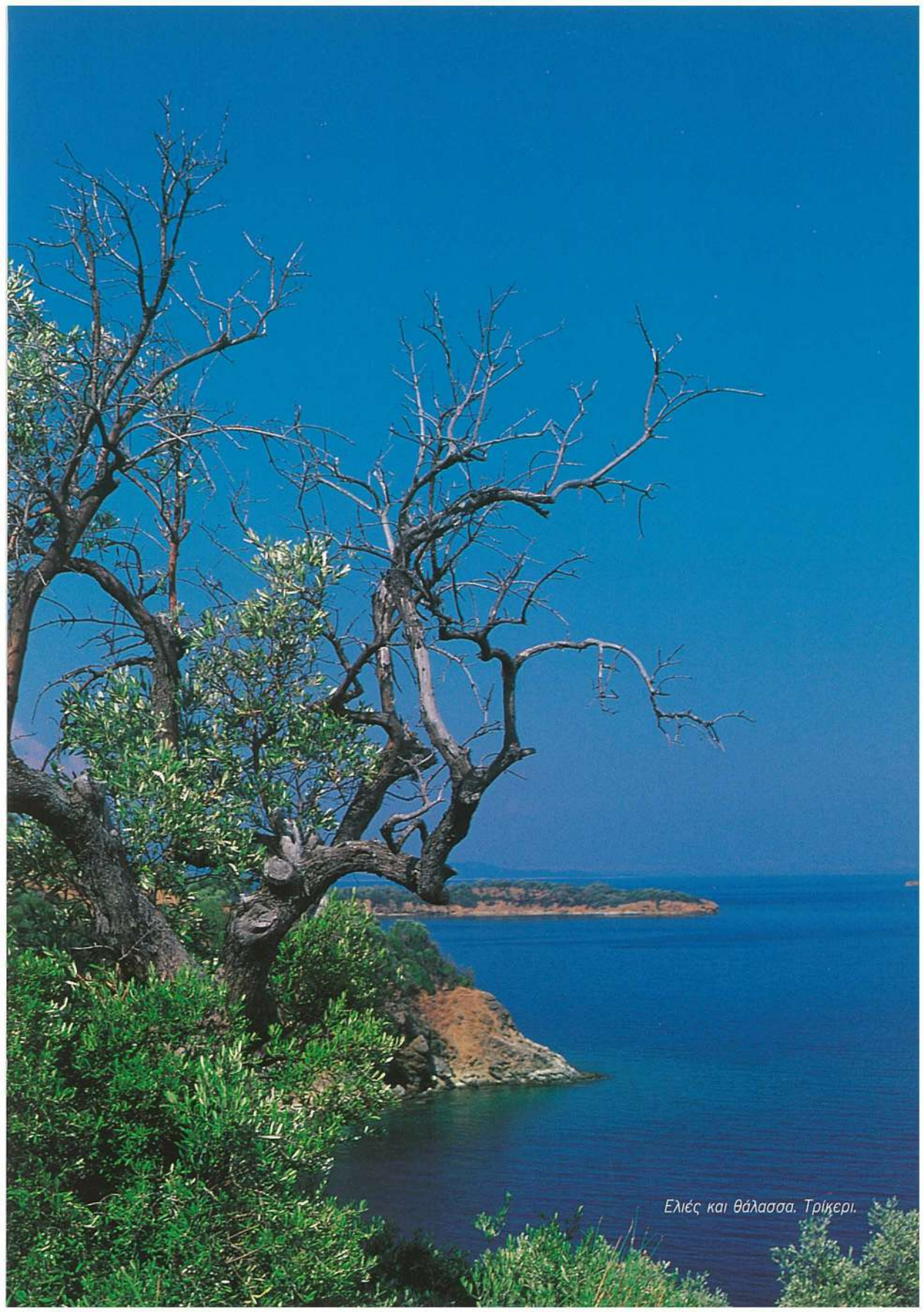
Παίρνουμε κατεύθυνση ανατολική, ίδια με

την χθεσινή. Αμέσως μετά τον Πίθο, υπάρχει ένας συρμάτινος φράχτης, το μονοπάτι σταματάει και χάνεται. Πρόθυμα ένας γεροψαράς μας υποδεικνύει πως θα το ξαναβρούμε. Διασχίζουμε κάθετα τον χαμηλό λόφο και... βρισκόμαστε στην βόρεια πλευρά του νησιού, έχοντας σε ελάχιστα λεπτά παρακάμψει το ακρωτήριο "Αλέξης".

Προσπαθώ να καταλάβω τι είναι αυτό που μας γεμίζει με τόση διάθεση για βάδισμα. Το ομαλό, ξεκούραστο μονοπάτι, η συναρπαστική εναλλαγή του περιγράμματος των ακτών ή η γενικότερη τάση μας για εξερεύνηση κάθε γωνιάς αυτού του νησιού; Μάλλον πρέπει να συντρέχουν όλοι αυτοί οι λόγοι μαζί.

Παρατηρούμε γύρω μας τα πάντα, με αδηφάγες ματιές. Αξίζει και η παραμικρή λεπτομέρεια. Κάποια ελιόδεντρα έχουν λίγο καρπό, άλλα όμως ούτε δείγμα. Φταίει βέβαια η ξηρασία, τα πρώτα όμως είναι κλαδεμένα, οργωμένα και περιποιημένα, τα άλλα παρατημένα, σχεδόν σε ημιάγρια κατάσταση. Οι κλίσεις και οι πτυχώσεις του εδάφους είναι συναρπαστικές. Γενικά σ' αυτό το τμήμα του νησιού οι ακτές είναι απόκρημνες, απρόσιτες σχεδόν από τη στεριά.

Ελιές και θάλασσα. Τρίκερι.

Σχηματίζουν τότε εκπληκτικούς όρμους, κολπίσκους και παραλίες. Μπαίνει ανάμεσα τους η θάλασσα με υπέροχους τόνους του πράσινου ή γαλάζιου. Έρχονται φορές που σταματάμε μαγεμένοι και δεν θέλουμε να προχωρήσουμε. Πολύ λίγα πράγματα είχα γνωρίσει απ' το νησί πριν 20 χρόνια. Μόλις τώρα το Τρίκερι αρχίζει να μου αποκαλύπτει τους θησαυρούς του.

Οι κουβέντες μας είναι λίγες, πιο πολύ ανταλλάσσουμε επιφωνήματα έκπληξης και θαυμασμού. Ευτυχώς οι φωτογραφικές

σκέψει απ' τον ιδρώτα.

Ξαφνικά ένας δυνατός θόρυβος μας καρφώνει στη θέση μας. Την ίδια στιγμή ένα τεράστιο πουλί πετάγεται με πάταγο μέσα απ' τα χαμόκλαδα. Τα ζωηρά του χρώματα παρεμβάλλονται για μερικά δευτερόλεπτα ανάμεσα σε μας και στον γαλάζιο ορίζοντα κι ύστερα χάνονται. Σχεδόν από διαίσθηση προλαβαίνω να καταλάβω τι είναι.

Φασιανός! Δεν μπορώ να το πιστέψω. Που βρέθηκε ο φασιανός στο μικρό Τρίκερι; Και τότε θυμόμαστε την κίτρινη πινακίδα.

▲ Πολλά ιστιοπλοϊκά επωφελούνται κάθε χρόνο από τους ασφαλέστατους όρμους του Τρίκερι. Όμορφο, καλογραμμένο μονοπάτι. Σε λιγότερες από 4 ώρες ολοκληρώνεται ο γύρος του νησιού. ►

μηχανές έχουν τη δυνατότητα ν' αποτυπώσουν, ό,τι τα λόγια αδυνατούν να περιγράψουν.

Περνάμε το ένα κάβο μετά τον άλλον. Πάντα αξιόπιστο και καλογραμμένο το μονοπάτι, δεν μας προδίδει ούτε στιγμή.

Σύμφωνα με τον χάρτη, πρέπει να πλησιάσουμε τον κόλπο του Αη-Γιώργη. Αυτή είναι μια ευχάριστη προοπτική, γιατί η ζέστη είναι μεγάλη και τα φανελάκια έχουν μου-

Άραγε υπάρχουν κι άλλοι φασιανοί; Κατηφορίζουμε ομαλά. Οι κλίσεις γίνονται πιο απαλές, οι ακτές πιο ήπιες. Το μονοπάτι κατεβαίνει στο επίπεδο της θάλασσας, είμαστε πια στον κόλπο του Αη-Γιώργη. Όμορφο εκκλησάκι, στέρεο χτίσμα των αρχών του 17ου αιώνα. Παραδίπλα μια αγροικία, με μεγάλο πλούσιο λαχανόκηπο. Είναι κάτι αρκετά σπάνιο για το νησί, τα νερά δεν είναι άφθονα σε κάθε σημείο του.

Χτισμένο στις αρχές του 17ου αιώνα το εκκλησάκι του Αη-Γιώργη, ειρηνική παρουσία δίπλα στον ομώνυμο κόλπο.

Μεσ' απ' τις πυκνές φυλλωσιές του λαχανόκηπου ακούγεται ένα παράξενο κρώξιμο. Αμέσως μετά ένας ανθρωπάκος βγαίνει από την πόρτα του σπιτιού και κατευθύνεται στον κήπο κουνώντας τα χέρια και φωνάζοντας:

- Άτιμο πουλί, δεν μου 'χεις αφήσει ντομάτα για ντομάτα.

Παρακολουθούμε περιέργοι, για την συνέχεια. Δυο δευτερόλεπτα αργότερα ένας τεράστιος φασιανός σηκώνεται μέσα απ' τα ζαρζαβατικά και μ' όλη του την άνεση, απομακρύνεται με αρχοντικές κινήσεις.

- Κάθε μέρα αυτό μου κάνει. Με περιμένει να πάω για ύπνο κι ύστερα ορμάει στον κήπο μου.

Ξαποσταίνουμε για λίγο στη σκιά, κάτω απ' τα τεράστια ελιόδεντρα της ακτής. Είμαστε έτοιμοι να βουτήξουμε στην ήρεμη, γαλάζια πρόκληση μπροστά μας. Το μετανιώνουμε όμως, καθώς έχουμε ακόμα αρκετό δρόμο μέχρι την "**Πράσινη Άμμο**", σημείο συνάντησής μας με τον Λάζαρο.

Απρόθυμα σχεδόν συνεχίζουμε την πορεία μας. Φαίνεται, πως η στάση κράτησε παραπάνω απ' όσο έπρεπε.

Με τον ήλιο να μας χτυπάει κατακόρυφα, φτάνουμε στην ξενοδοχειακή μονάδα

"**Παλιό Τρίκερι**", χτισμένη μέσα στα ελιόδεντρα.

Η δίψα είναι αφόρητη, το νερό μας έχει τελειώσει από ώρα, αποδείχθηκε πολύ λίγο για δύο άτομα.

Η ταράτσα του εστιατορίου του ξενοδοχείου είναι σκιερή, δροσερή, γεμάτη λουλούδια και έχει υπέροχη θέα στον κόλπο.

Μια ακόμα στάση θεωρείται απόλυτα απαραίτητη. Οι υπέροχες πορτοκαλάδες "ΕΨΑ" καταναλώνονται σε δευτερόλεπτα. Σειρά έχει το μπουκάλι με το παγωμένο νερό.

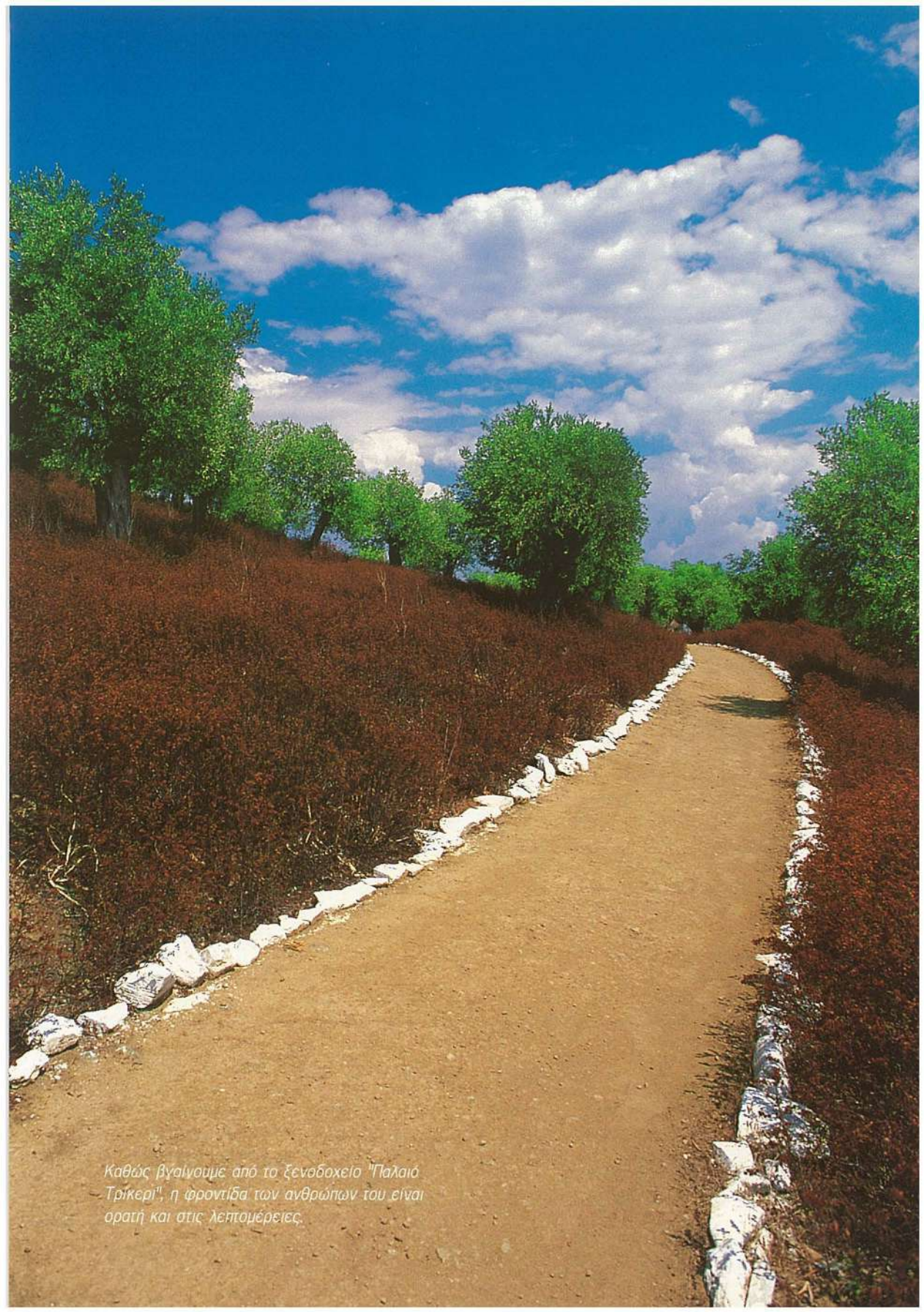
Ευτυχώς προλαβαίνω και γεμίζω το παγούρι μας για την συνέχεια.

Πριν φύγουμε ρίχνουμε μια ματιά γύρω μας. Τα πάντα στο συγκρότημα προδίδουν την παρουσία ανθρώπων με γούστο και μεράκι. Επιφυλασσόμαστε για την επόμενη φορά και επισπεύδουμε την αναχώρησή μας.

Τρία λεπτά αργότερα ξανοίγεται στα πόδια μας ένας κόλπος, που σύμφωνα με τον χάρτη είναι ο κόλπος του "**Παρδαλού**".

Από ψηλά δείχνει καταπληκτικός, με θαυμάσιο γαλαζοπράσινο χρώμα και τέλειο κυκλικό σχήμα. Αποταμιεύεται κι αυτός στην μνήμη μας για αργότερα. Προέχει να φθάσουμε στην πιο διάσημη παραλία του νησιού, την "**Πράσινη Άμμο**".

Καθώς βγαίνουμε από το ξενοδοχείο "Παλιό Τρίκερι", η φροντίδα των ανθρώπων του είναι ορατή και στις λεπτομέρειες.

Η ονομασία εξωτική και παράξενη, απορώ ποιος την έδωσε και γιατί. Το μονοπάτι δείχνει ξαφνικά ν' απομακρύνεται από τα παράλια, παίρνει κατεύθυνση για το εσωτερικό. Αρχίζει να φαίνεται ατέλειωτο ή μήπως φταίει η λαχτάρα για τον προορισμό;

Βγάζουμε άλλη μια φορά τον χάρτη για να σιγουρευτούμε. Δεν υπάρχει αμφιβολία, η Πράσινη Άμμος βρίσκεται εκεί, πίσω από έναν μεγάλο κάβο. Κρυμμένη και δύσκολη, όπως όλα τα ξεχωριστά πράγματα.

Καθώς το μονοπάτι συνεχίζει προς το εσωτερικό, σχηματίζει σ' ένα σημείο μια ανεπαίσθητη διακλάδωση προς τα δεξιά. Δεν μας παίρνει παραπάνω από 50 βήματα.

Το θέαμα που αντικρίζουμε μας υποχρεώνει να σταματήσουμε. Μια υπέροχη αμμουδιά παρεμβάλλεται με μοναδική φινέτσα ανάμεσα στα ελιόδεντρα και την θάλασσα.

- Είναι πράσινο το χρώμα της αμμουδιάς ή κάνω λάθος; ρωτάει η Άννα.

- Οφείλω να παραδεχτώ, ότι είναι λαδοπράσινο, εκτός κι αν πάσχω από αχρωματοψία.

- Ας πλησιάσουμε να βεβαιωθούμε.

Σιγά-σιγά αποκαλύπτεται μπροστά μας ο κόλπος σ' όλη του την ομορφιά. Η καμπύλη του είναι τέλεια, ανάμεσα στους δύο κάβους η απόσταση δεν πρέπει να 'ναι μεγαλύτερη από 400 βήματα. Σ' όλο το μπροστινό τμήμα το νερό είναι ανοιχτόχρωμο πράσινο, κάθε λεπτομέρεια του ρηχού βυθού αναδεικνύεται με απίστευτη ευκρίνεια. Πιο μέσα, κάπως βαθαιίνει ο βυθός, το νερό κερδίζει τόνους γαλάζιους, εξακολουθεί όμως να διατηρεί μοναδική διαφάνεια. Η στενή αμμουδιά, όχι παραπάνω από δύο μέτρα, είναι στ' αλήθεια λαδοπράσινη, απ' όποια οπτική γωνία κι αν τη δει κανείς. Είναι περασμένες δύο, ο ήλιος καίει κι εμείς εξακολουθούμε να την φωτογραφίζουμε. Δεν βλέπουμε όμως πουθενά τον Λάζαρο. Εκτός κι αν είναι εκείνο το κεφάλι, που μόλις εξέχει από το νερό, στο δεξιό μέρος του κόλπου, κοντά στα Βράχια.

Είναι πράγματι αυτός. Μοιάζει απορροφημένος με κάτι, δεν φαίνεται να μας έχει

αντιληφθεί ακόμα. Τον φωτογραφίζω με τον τηλεφακό, έτσι μοναχικός που είναι. Ξαφνικά σηκώνει το κεφάλι του και μας βλέπει.

- Α, τον βρήκατε επιτέλους το δρόμο; Που τριγυρνάτε όλο το πρωί; Ο παράδεισος είν' εδώ.

Κρατάει στο ένα χέρι του μια πλαστική σακούλα

- Τι βγάζεις; Σφουγγάρια ή μαργαριτάρια;

- Θηλυκούς αχινούς φιλε μου. Εξασφαλίζω τον απογευματινό μας μεζέ.

- Και πως τους ξεχωρίζεις Λάζαρε; Απ' τα ...γεννητικά τους όργανα; ρωτάω σκασμένος στα γέλια.

Ο Λάζαρος σοβαρεύει

- Αν κάνεις τον κόπο να έρθεις πιο κοντά, θα δεις ότι επάνω στις βελόνες των θηλυκών, είναι κολλημένα διάφορα μικρά πραγματάκια από το βυθό, που δεν υπάρχουν στις βελόνες των αρσενικών.

- Κι εμείς τι τρώμε Λάζαρε; ρωτάει η Άννα.

- Φυσικά τα αυγά των θηλυκών.

- Ωραία, μάζεψε εσύ τ' αυγά κι εγώ αναλαμβάνω την ομελέτα.

Στο αριστερό τμήμα του κόλπου, μερικά ελιόδεντρα φτάνουν μέχρι την ακτή.

Κάποιοι άνθρωποι είναι εγκατεστημένοι εκεί.

- *Gabriella, all' ombra!* ακούγεται μια ανδρική φωνή.

Η Γκαμπριέλλα είναι μια μικρή, χαριτωμένη Ιταλιδούλα, που παίζει στην άμμο κάτω από τον καυτερό ήλιο. Διασκεδάζει προφανώς μ' αυτό που κάνει, γιατί δεν δίνει και ιδιαίτερη σημασία στις επικλήσεις του πατέρα της, να προστατευθεί στη σκιά των δέντρων.

Ταχτοποιούμε τις φωτογραφικές μας μηχανές στη σκιά και επιτέλους βουτάμε κι εμείς. Δεν θα προσπαθήσω να περιγράψω την αίσθηση, πως να το καταφέρω άλλωστε; Απλά νοιώθω το σώμα μου να εξαυλώνεται, να εξαχνίζεται μέσα σ' αυτή την δροσερή και διάφανη, υγρή κατάσταση γύρω μου. Κούραση και ταλαιπωρία εξαφανίζονται δια μιας. Το κουρασμένο μυϊκό σύστημα χαλαρώνει, αδειάζει το μυαλό από κάθε είδους έγνοια, γαληνεύει η ψυχή και μαλακώνουν οι ρυτίδες της. Πράσινη Άμμος, η τέλεια χαλάρωση.

A scenic view of a beach with vibrant green water, a small boat, and a forested hillside under a blue sky with clouds. The water is exceptionally clear, showing a rich emerald green hue. A small white boat is anchored in the shallow water. The beach is composed of light-colored pebbles and sand. In the foreground, two wooden posts are visible. The background features a dense forest of green trees on a hillside.

*Πράσινη Αμμος. Μια ξεχωριστή
διασημότητα ανάμεσα στις
παράλιες του νησιού.*

Στο γραφικό ταβερνάκι της "Γαλάτειας" οι βραδινές ώρες κυλούν ήρεμα με ολόφρεσκιες θαλασσινές γεύσεις.

ΕΝΑ ΟΜΟΡΦΟ ΒΡΑΔΙΝΟ

Αυτό το μαχαίρι δεν είναι και το καλύτερο εργαλείο, συμπεραίνει ο Λάζαρος. Δεν έχει καθόλου μύτη.

Ώρα πολλή τώρα τον βλέπω να ταλαιπωρείται με τους αχινούς του. Μαθηματικός και τραπεζικός καριέρας, εκτός από πρακτική σκέψη διαθέτει πηγαίο χιούμορ και φυσική αισιοδοξία. Πεισματάρης και τελειομανής με ό,τι καταπιάνεται, είναι ο ιδανικός συνεργάτης "ειδικών αποστολών".

Χρόνια τώρα μανιώδης συλλέκτης του "παρελθόντος" μαζεύει παλιές κάρτες, χάρτες, παλιά βιβλία και ό,τι άλλο συναρπαστικό βρίσκει μπροστά του. Έστω και μ' αυτό το μαχαίρι καταφέρνει, με υπομονή και επιδεξιότητα, να ανοίγει τους αχινούς. Αφαιρεί ό,τι θεωρεί περιττό, βγάζει με προσοχή τα αυγά από το κελυφος και τα συγκεντρώνει σ' ένα πιατάκι. Παρακολουθώ με θλίψη το αποτέλεσμα της παραγωγικότητάς του. Προσπάθειες τόσης ώρας για μια πηρουιά αυγών αχινού...

Ευχάριστος απογευματινός ύπνος, ξυπνάμε με την δροσούλα ξεκούραστοι και ανανεω-

μένοι. Στο λιμανάκι του Αη-Γιάννη αρχίζουν οι προετοιμασίες για την υποδοχή του βραδινού. Οι παρέες διαλέγουν τα τραπέζακια τους, ανάβουν τα κάρβουνα στα μαγαζιά, τα πρώτα τσιπουράκια κάνουν την εμφάνισή τους. Αρχίζει για μας μια γλυκειά προσμονή. Λίγη ώρα πριν μας τηλεφώνησε ο φίλος μας ο Παύλος από την Θεσσαλονίκη. Αργά το βράδυ θα' ναι κοντά μας.

Λίγο πριν απ' τα μεσάνυχτα, ένα δυνατό φως κατηφορίζει στην απέναντι στεριά, ενάμιση μίλι μακριά μας. Είναι ο Παύλος, που πλησιάζει στην ακτή "Αλογόπορος". Οι

Αστακός και "παγούρια".

άνθρωποι της "Γαλάτειας", ο Βασίλης κι ο Δημήτρης, δεν καθυστερούν ούτε στιγμή. Ξεκινούν με το ταχύπλοο "Γαλάτεια" και σε μερικά λεπτά είναι πίσω με τον φίλο μας.

-Αισθάνομαι περίπου σαν Πρίγκιπας, δηλώνει χαρούμενος ο Παύλος, μόλις φτάνει κοντά μας. Το μόνο που έλειπε ήταν το τμητικό άγημα.

Τσουγκρίζουν τα ποτήρια, η συντροφιά μεγαλώνει. Μαζί με τον Βασίλη και τον Δημήτρη κάθεται δίπλα μας ο Αποστόλης ο ψαράς.

Πριν καταλαγιάσει για πάντα στο νησί, ταξίδεψε σ' όλο τον κόσμο για πολλά χρόνια με τα καράβια.

-Φοβήθηκες ποτέ Αποστόλη; τον ρωτάω.

-Ήταν κάποιες φορές, που συναντήσαμε χοντρές θάλασσες. Ποτέ όμως δεν φοβήθηκα, πως θα χαθώ.

Στο μεταξύ τα τεύχη του περιοδικού μας περνούν από χέρι σε χέρι. Με κάποια δυσπιστία οι νησιώτες αντιμετωπίζουν στην αρχή την πρόθεσή μας να γράψουμε για το νησί. Δικαιολογημένα, αφού κανείς ως τώρα δεν έχει αφιερώσει παραπάνω από μερικές γραμμές γι' αυτό. Με χαρά δέχεται ο Αποστόλης να μας φιλοξενήσει στο καϊκάκι του για ένα πρωινό ψάρεμα.

-Στις 6 το πρωί όμως πρέπει να είστε στο μώλο. Μετά από λίγο θα ξεκινήσουμε. Η νύχτα συνεχίζεται δροσερή και ήρεμη. Ο Αποστόλης όμως αποχωρεί, το ίδιο και εμείς. Μας μένουν λίγες ώρες μέχρι το πρωινό ξύπνημα.

ΣΤΙΣ ΘΑΛΑΣΣΕΣ ΤΟΥ ΤΡΙΚΕΡΙ

Να χρειάζεσαι ξυπνητήρι στο Τρίκερι, ακούγεται αρχικά παράλογο. Πως αλλιώς όμως να'σαι όρθιος στις πεντέμιση τα χαράματα;

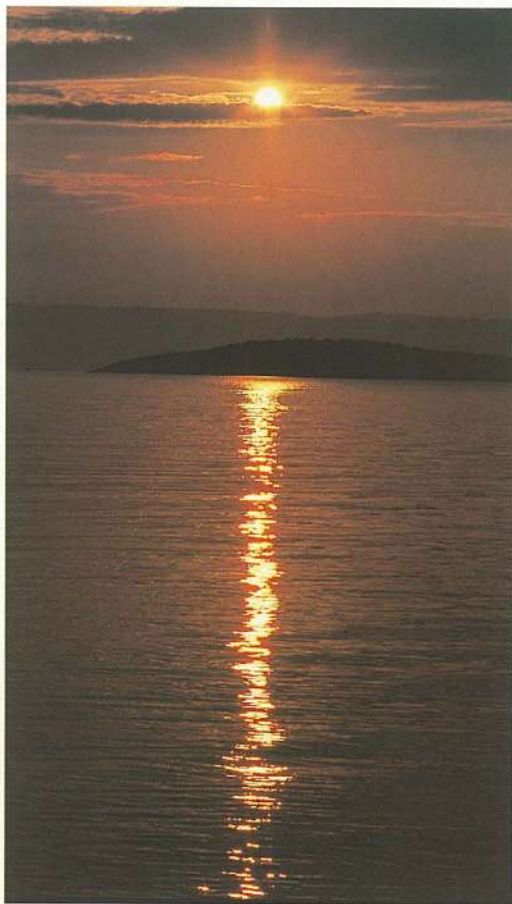
Ο Αποστόλης με την γυναίκα του είναι έτοιμοι στον μώλο και μας περιμένουν. Πηδάμε στο όμορφο καϊκάκι και ξεκινάμε. Παραδοσιακό ξύλινο σκαρί, βαμμένο με έντονα χρώματα.

Όλα μέσα είναι καθαρά και ταχτοποιημένα, καταπώς πρέπει σ' ένα ψαροκάκι. Βγαίνουμε απ' τον Αη-Γιάννη κι ένα ελαφρό αεράκι μας χτυπάει τα πρόσωπα.

-Πως τον βλέπεις τον καιρό καπέτάνιε;

-Θα'ναι λίγο γκρι-νιάρης πίσω απ' τον κάβο.

Σε λίγα λεπτά ο Αποστόλης δικαιώνεται. Έξω απ' τις "Γλακόπετρες" μας περιμένει το βοριάδακι. Το καϊκι όμως, βαρύ και σταθερό, υποδέχεται φιλικά τα κύματα στα πλευρά του. Βρίσκει ο Αποστόλης τις σημαδούρες του κι αρχίζει να σηκώνει τα δίχτυα. Πίσω στην πρύμνη η καπετάνισσα κουμαντάρει την πορεία με

Μια καινούργια, ξεχωριστή μέρα αρχίζει στο Τρίκερι.

μαεστρία.

Διάφορα πράγματα ανεβαίνουν απ' το βυθό της θάλασσας. Αχινοί, αστερίες, κομμάτια τραγάνας. Που και που κανένα ψάρι. Τελειώνει το πρώτο δίχτυ με πενιχρά αποτελέσματα. Αρχίζω να στεναχωριέμαι και εκφράζω στον Αποστόλη την στεναχώρια μου.

Φωτ. Θ. Μησαγογιάννης

Το καϊκάκι του Αποστόλη, όμορφο παραδοσιακό σκαρί.

-Έτσι είναι η θάλασσα φίλε μου, άλλοτε δίνει κι άλλοτε όχι.

Αρχίζει ν' ανεβαίνει το δεύτερο δίχτυ. Ένα-δύο φαγκρόπουλα, μερικές σκορπίνες, μια σουπιά. Ήρεμα ο καπετάνιος εξακολουθεί τη δουλειά του. Παίρνουμε κατεύθυνση για την απέναντι στεριά.

σκορπίνες, μπακαλιάροι και μια σουπιά. Ενδιάμεσα μερικά λιθρίνια και φαγκρόπουλα. Ρίχνω μια ματιά στην καθάρια θάλασσα του Τρίκερι. Τελικά δεν μας απογοήτευσε. Κάτι είχε να μας δώσει κι αυτή τη φορά.

Διασχίζουμε τον διάυλο κι αρχίζουμε να σηκώνουμε το τρίτο δίχτυ, κάπου ανοιχτά στον "Αλογόπορο".

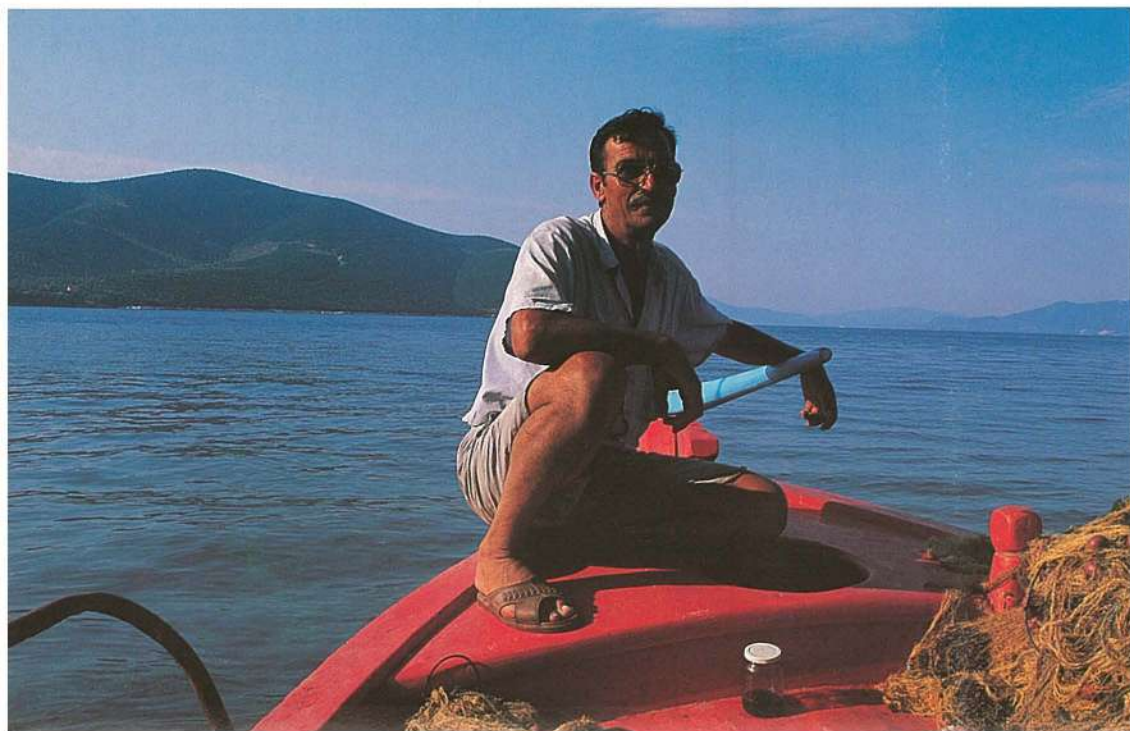
Ένα μεγάλο οστρακόδερμο κάνει την εμφάνισή του στο βίντσι.

-Αστακός! φωνάζω αυθόρμητα.

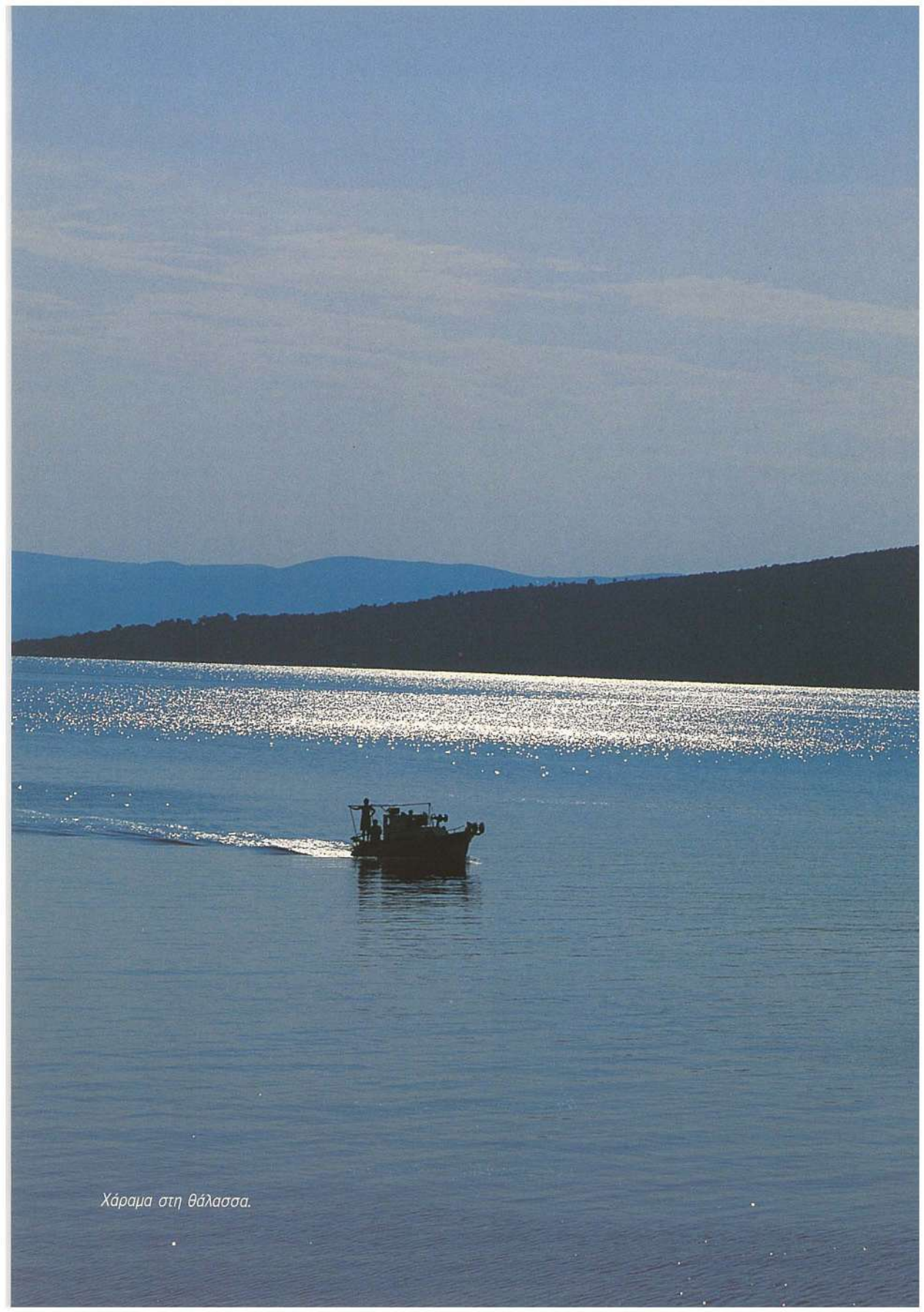
-Είναι παγούρι, συμπληρώνει ο καπετάνιος. Ο αστακός δεν έχει τέτοιες δαγκάνες. Δύο λεπτά αργότερα, κάτι αστράφτει στο δίχτυ.

Είναι ένας ωραίος, μεγάλος ζαργός. Ακολουθεί ένα σελλάχι,

Πράος και ήρεμος ο Αποστόλης, σαν όλους τους ανθρώπους της θάλασσας, που είδαν και πέρασαν πολλά.

Χάραμα στη θάλασσα.

Παίρνει μια ξερή βέργα ασφόδελου και κόβει ένα μικρό κομμάτι, όχι παραπάνω από πέντε εκατοστά. Με δύο κινήσεις του σουγιά το πρώτο τμήμα γίνεται μυτερό.

-Αυτή είναι η πλώρη, λέει ο Δρακιώτης. Με τις ίδιες ακριβώς κινήσεις το κόβει και από το πίσω μέρος.

-Αυτή είναι η πρύμνη.

Παρακολουθώ σαν υπνωτισμένος.

-Τώρα πρέπει να ψάξω λίγο, για να βρω το κατάρτι, όπως το θέλω.

Σηκώνεται και πηγαίνει στο διπλανό ελιόδεντρο, ψάχνει προσεκτικά μέσα στα φυλλώματα. Γυρίζει σε λίγο μ' ένα κλαδάκι μεγέθους οδοντογλυφίδας. Το κάνω μέρος ο Δρακιώτης το κάνει μυτερό. Ύστερα το μπήγει με προσοχή στο κέντρο.

-Κι αυτό είναι το κατάρτι. Το караβάκι είναι έτοιμο. Όπως βλέπετε, ήταν απλό.

“Σαν κάθε έργο σοφίας και πείρας, σκέφτομαι. Σαν τα υπέροχα Ελληνικά σκαριά που ζωγραφίζει σ' όλη του τη ζωή”.

Ελάχιστα άγγιξε ο χρόνος τον Χριστόφορο Δρακιώτη, κατάφερε μόνο ν' ασημίσει τα μαλλιά του. Το ίδιο γαλάζιο βλέμμα, το ίδιο καλοσυνάτο χαμόγελο. Μετά από είκοσι χρόνια τον αναγνωρίζω στη στιγμή. Τότε, είχα αγοράσει απ' το εργαστήρι του, μια πλατιά θαλασσόπετρα του Τρίκερι,

που πάνω της είχε ζωγραφίσει ένα καϊκι. Ποιος να μου το 'λεγε, πώς κάποτε θα 'γραφα κάτι γι αυτόν.

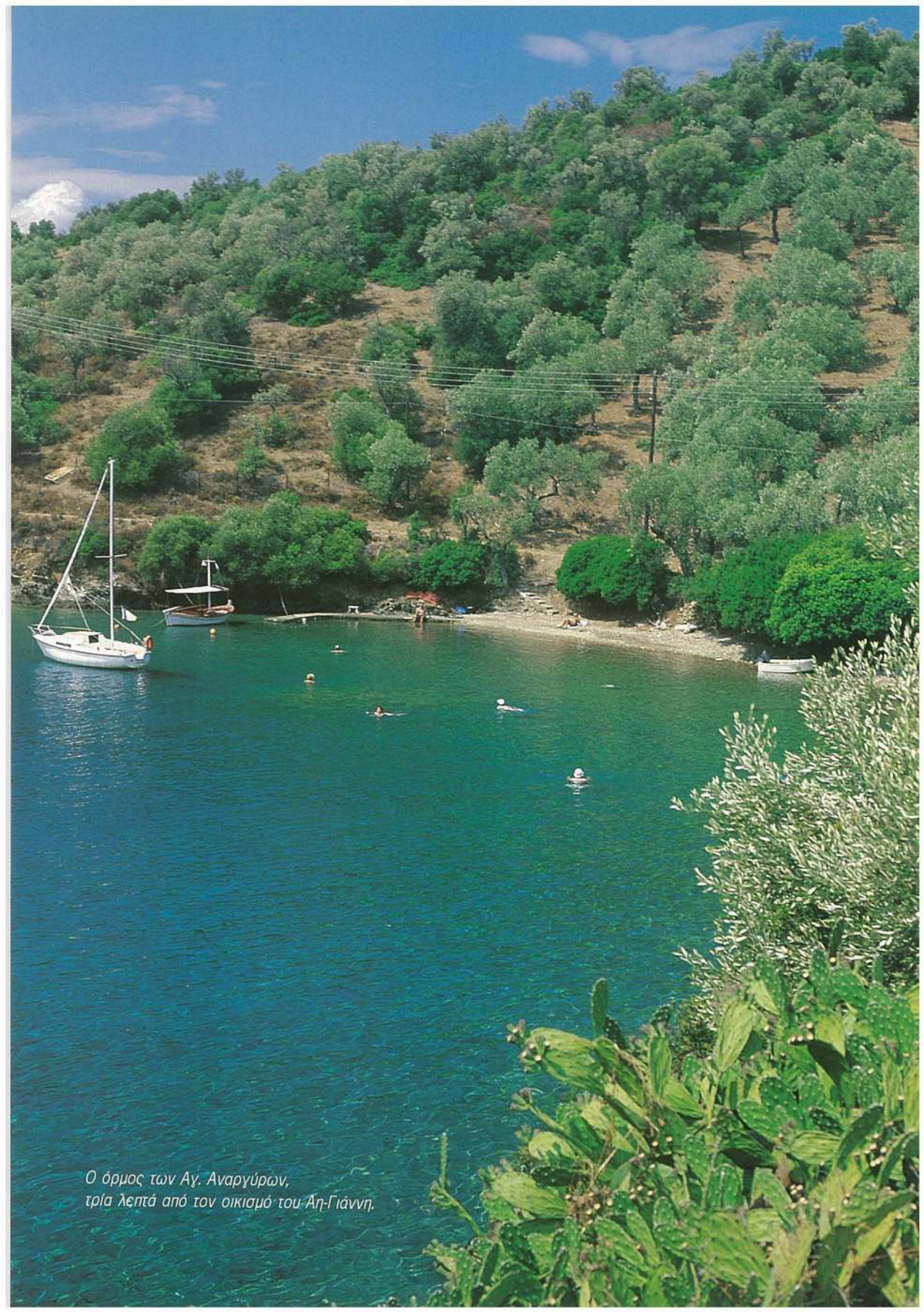
Γεννημένος στο νησί Τρίκερι, είναι μυστήριο πως αυτός ο άνθρωπος δεν έγινε καπετάνιος. Αντί γι' αυτό άρχισε να ζωγραφίζει με πάθος τα πλεούμενα, που χρόνια ολάκερα γνώρισε στο νησί του και στις Ελληνικές θάλασσες. Με λιτές και φινετσάτες γραμμές, συνδυασμούς χρωμάτων καταπληκτικούς, ο Δρακιώτης με τα έργα του συμβάλλει στην διαφύλαξη της ναυτικής μας παράδοσης, που μέρα με τη μέρα χάνεται. Όλα του τα σκαριά, τρεχαντήρια, μηχανότρατες, περάματα, σφουγγαράδικα είναι αυθεντικά, με όλα τους τα λειτουργικά εξαρτήματα. Χρόνια τώρα ταξιδεύει τον παραδοσιακό του στόλο σε αναρίθμητες εκθέσεις σ' όλη την Ελλάδα αλλά και στο εξωτερικό (Λονδίνο, Λίβερπουλ, Παρίσι, Αντίμπ, Ντύσσελτορφ). Δίκαια θεωρείται ένας από τους κορυφαίους Έλληνες ναΐφ ζωγράφους

της εποχής μας και τα έργα του είναι συλλεκτικά κομμάτια. Σήμερα, με την σύντροφο της ζωής του, περνά τον περισσότερο χρόνο στο αγαπημένο του Τρίκερι. Κάτω απ' το μπαλκόνι του σπιτιού του η θάλασσα, γαληνεμένη ή άγρια. Που και που κάποιιο караβάκι περνάει από μπροστά. Παίρνει τότε ο Δρακιώτης τα κιάλια, το παρατηρεί μέχρι να χαθεί. Αξίζει μια επίσκεψη στο λημέρι του ζωγράφου, λίγα μόλις λεπτά από τον οικισμό του Αη-Γιάννη. Φεύγοντας νοιώθει κανείς λίγη απ' την θάλασσα του Τρίκερι να κυλά στις φλέβες του. Τα τηλέφωνα για να επικοινωνήσετε μαζί του είναι 0421/28233 στο Βόλο και 0423/55482 στο νησί.

◀ Ο Δρακιώτης με την γυναίκα του, δύο υπέροχοι άνθρωποι.

*Ο όρμος των Αγ. Αναργύρων,
τρία λεπτά από τον οικισμό του Άη-Γιάννη.*

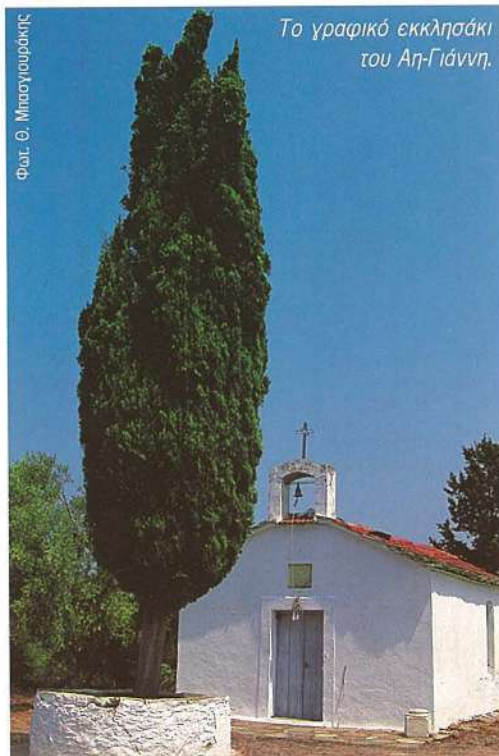

Εσωτερικό του Μοναστηριού.

ΜΙΑ ΓΕΜΑΤΗ ΜΕΡΑ

Με καφεδάκι στο μπαλκόνι της "Γαλάτειας" υποδεχόμαστε το ξεκίνημα της μέρας. Μόνον τα πέταλα των μουλαριών στο λιθόστρωτο και δύο πετεινοί σε αντικρινούς λόφους, μας θυμίζουν πως βρισκόμαστε σε κατοικημένη περιοχή. Εγκρίνουμε ομόφωνα ένα φιλόδοξο πλάνο, που προβλέπει πολύ βάδισμα, πολύ κολύμπι, εξερευνήσεις και καλό φαγητό. Ξεκούραση δεν προβλέπεται ή μάλλον, αναβάλλεται γι' αργά το βράδυ. Πρώτη στάση στο εκκλησάκι του Αη-Γιάννη στον λόφο πάνω απ' τον οικισμό. Το ανηφορικό μονοπάτι μας παίρνει ένα 20λεπτο, η θέα όμως από κει πάνω είναι συναρπαστική. Μερικά μέτρα μπροστά απ' τον Ναό, ένα παλιό αλώνι με μεγάλες πλακόπετρες διατηρείται ακόμη, για να θυμίζει το σιτάρι, που κάποτε καλλιεργείτο στο νησί. Ένας ακόμη φασιανός φεύγει από τα πόδια μας, καθώς επιστρέφουμε. Δεν προλαβαίνουμε ούτε ν' αγγίξουμε τις φωτογραφικές μας μηχανές. Ξαναπαίρνουμε τον κύριο χωματόδρομο για το Μοναστήρι. Σε τρία λεπτά ανοίγουμε την βαριά πόρτα και μπαίνουμε στο δροσερό εσωτερικό του. Τεράστιο

κτίσμα φρουριακής κατασκευής, γύρω από μια μεγάλη λιθόστρωτη αυλή. Στο κέντρο της υψώνεται ο Ναός της Παναγίας, με την θαυματουργή εικόνα της. Η εικόνα αυτή βρέθηκε στις 10 Σεπτεμβρίου 1825, κάτω από τις ρίζες αγριελιάς, μετά από όραμα που είδε επανειλημμένα ο μοναχός

Το γραφικό εκκλησάκι του Αη-Γιάννη.

Φωτ. Θ. Μπασιγουράκης

Δαμιανός Κοσλής από το Πουρί της Ζαγοράς. Το 1835 άρχισε να χτίζεται προς τιμήν της Θεοτόκου Ναός, που ολοκληρώθηκε με τον εσωτερικό του διάκοσμο το 1843. Κάθε χρόνο στις 10 Σεπτεμβρίου γιορτάζεται το γεγονός με πανηγύρι και Ακολουθία, που συντάχθηκε το 1845 στην Κωνσταντινούπολη από τον αρχιερέα Κ.Βενιαμίν, ειδικά για την παράδοση εύρεση της εικόνας.

Ο εκκλησιαστικός επίτροπος κυρ-Γιώργος και η γυναίκα του Ευδοξία μας προσφέρουν καφεδάκι και μας ξεναγούν σε μερικά κελιά του Μοναστηριού. Τα έργα συνεχίζονται και ήδη κάποια κελιά χρησιμοποιούνται για διανυκτέρευση από επισκέπτες του νησιού. Τα τηλέφωνα επικοινωνίας είναι 042 35207 στο νησί και 0423 91606 στο χωριό Τρίκερι. Καθώς πλησιάζει το μεσημέρι κατηγορίζουμε για το ξενοδοχείο **"Παλαιό Τρίκερι"**.

Σ' ένα 10λεπτο είμαστε εκεί, το προσπερνάμε όμως, γιατί δίνουμε προτεραιότητα στη θάλασσα. Αυτή τη φορά επιλέγουμε τον κόλπο του **"Παρδαλού"**, πολύ κοντά στο ξενοδοχείο. Πεντακάθαρη ακτή με βοτσαλάκι, διαυγέστατα νερά, το Τρίκερι εξακολουθεί να μας μαγεύει με τις ακτές του.

Η διαρκής κατανάλωση θερμίδων από το πρωί μας προσανατολίζει με βήμα ταχύ

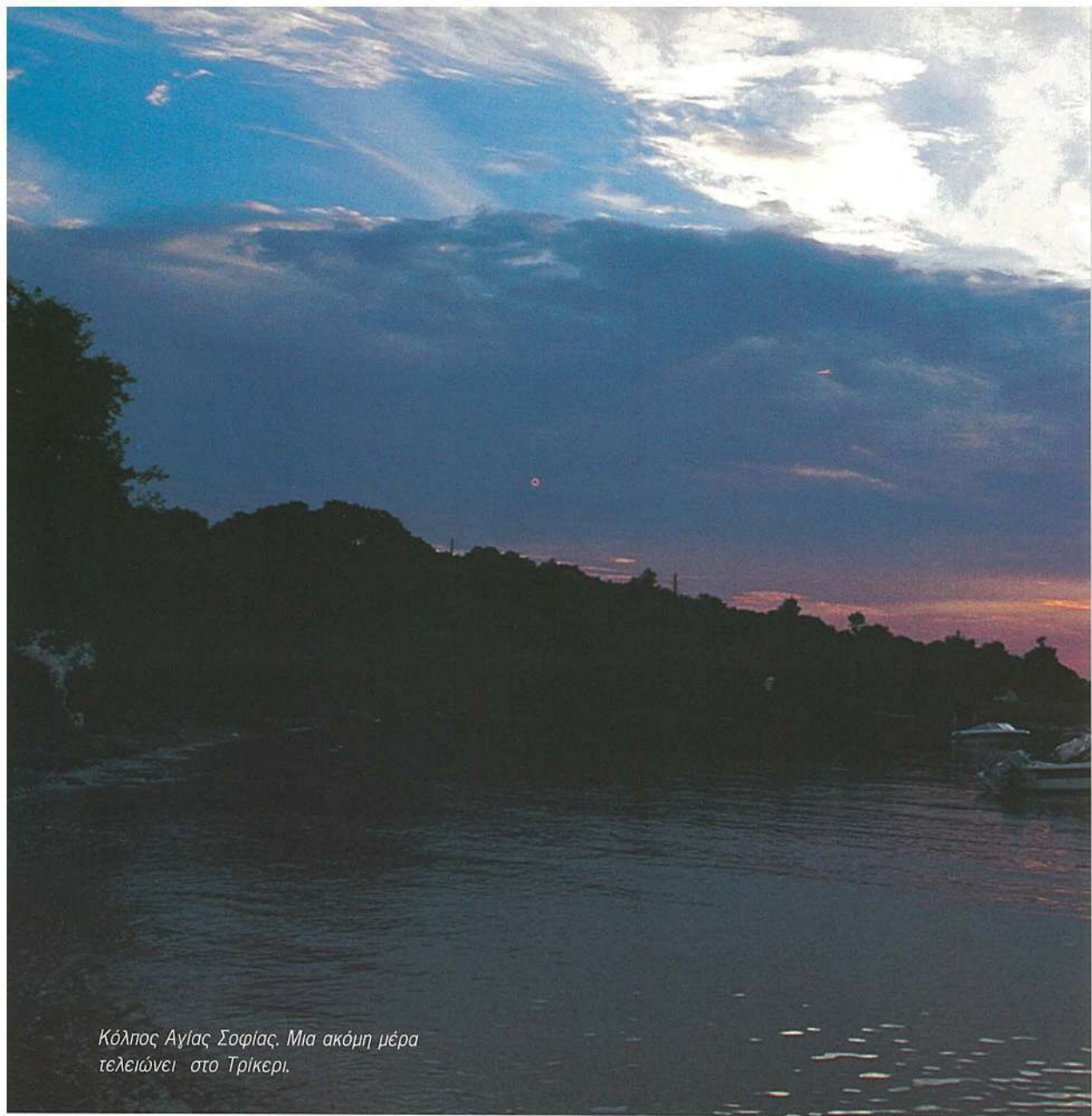
στην κουζίνα του ξενοδοχείου. Πολύς κόσμος γευματίζει στη σκιά, ο θόρυβος όμως είναι περιορισμένος. Η εξήγηση είναι απλή, οι περισσότεροι είναι ξένοι. Στην κουζίνα η ποικιλία των μαγειρευτών φαγητών είναι μεγάλη. Γιουβετσάκι, ρολό, μουσακάς, σπετσοφαΐ, κολοκυθοκεφτέδες, караβίδες με κρεμμύδι, κοτόπουλο, μακαρονάκι με χταπόδι, ψάρια και άφθονοι μεζέδες. Κοιταζόμαστε με αμηχανία. Παραγγέλνουμε μια μεγάλη ποικιλία, για να δοκιμάσουμε διαφορετικές γεύσεις.

Περνάμε από έκπληξη σε έκπληξη. Δίνουμε συγχαρητήρια στον Νίκο Τρίμη, τον ιδιοκτήτη, που με την σειρά του τα μεταβιβάζει στην γυναίκα του.

Το δεύτερο πράγμα που μας εκπλήσσει, είναι η ευγένεια και η ταχύτητα της εξυπηρέτησης. Υπεύθυνη εδώ είναι η κόρη του Νίκου, η Ελένη αλλά και όλα τα υπόλοιπα παιδιά της μεγάλης οικογενειακής επιχείρησης. Οι άριστες εντυπώσεις συμπληρώνονται με τις τιμές, ιδιαίτερα λογικές, για την ποσότητα και την ποιότητα των εδεσμάτων. Η απόφαση είναι ομόφωνη, το βράδυ θα 'μαστε πάλι εδώ.

-Για δείπνο όμως προτείνω ψάρι, λέει ο Λάζαρος. Πρέπει να φάμε ελαφρά.

*Κόλπος Αγίας Σοφίας. Μια ακόμη μέρα
τελειώνει στο Τρίκερι.*

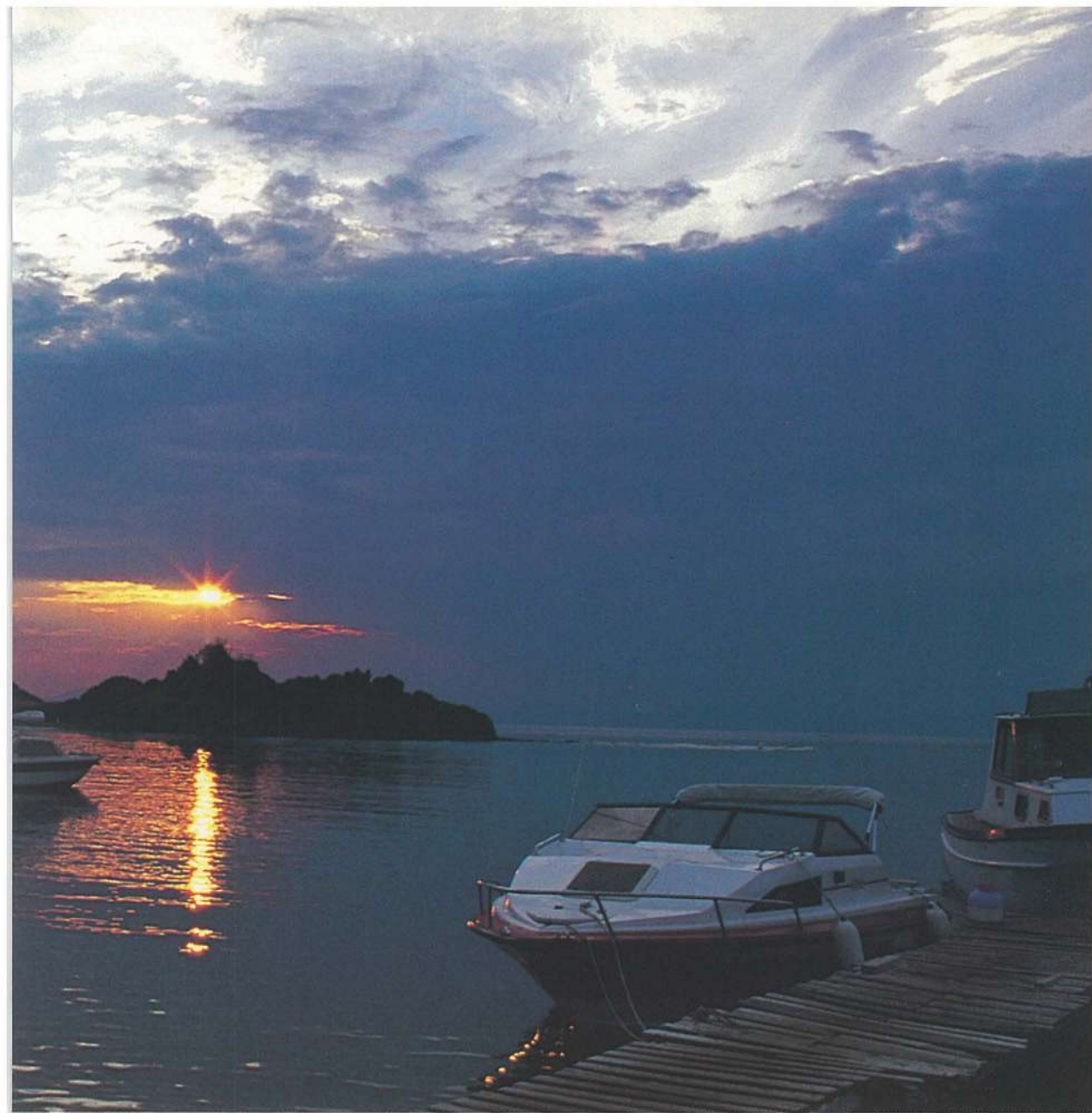
Εξασφαλίζουμε την δέσμευση του Νίκου για ύπαρξη βραδινού ψαριού και αποχωρούμε βαριανασαίνοντας. Προσωρινά βρίσκουμε καταφύγιο στο μπαράκι του ξενοδοχείου, δίπλα στην θάλασσα. Σκιά, δροσερό αεράκι, μαγευτική θέα στον κόλπο.

Η "**Φιλοξενία**", το ιδιόκτητο σκάφος του ξενοδοχείου, πλευρίζει μπροστά μας γεμάτη επιβάτες. Όλη τη μέρα είναι στην διάθεση των ενοίκων, για μεταφορές στον Αη-Γιάννη ή στην απέναντι ακτή, απόσταση

που καλύπτει σ' ένα εικοσάλεπτο. Πριν χαλαρώσουμε εντελώς αποφασίζουμε να κινηθούμε σε ήπιους ρυθμούς.

Αποφεύγουμε με επιμέλεια τις ανηφόρες, ο απογευματινός ήλιος είναι ακόμα δυνατός. Η ώρα του δειλινού μας βρίσκει στην παραλία της **Αγίας Σοφίας**, ένα τέταρτο μακρύτερα απ' την **Πράσινη Άμμο**. Κάποιοι βουτάνε στην θάλασσα, άλλοι προτιμούν να ρεμβάσουν στο ηλιοβασιλέμα. Για άλλη μια φορά το Τρίκερι μας χαρίζει στιγμές απερι-

γραπτης γαλήνης.

-Μακάρι να είχα τον υπολογιστή μου εδώ, μουρμουρίζει δίπλα μου ο Παύλος. Θα μπορούσα να ζήσω την υπόλοιπη ζωή μου σ' αυτό το νησί.

Συμφωνώ σιωπηρά μαζί του. Κι εγώ σ' αυτό το νησί θα μπορούσα να γράφω ατέλειωτες ώρες.

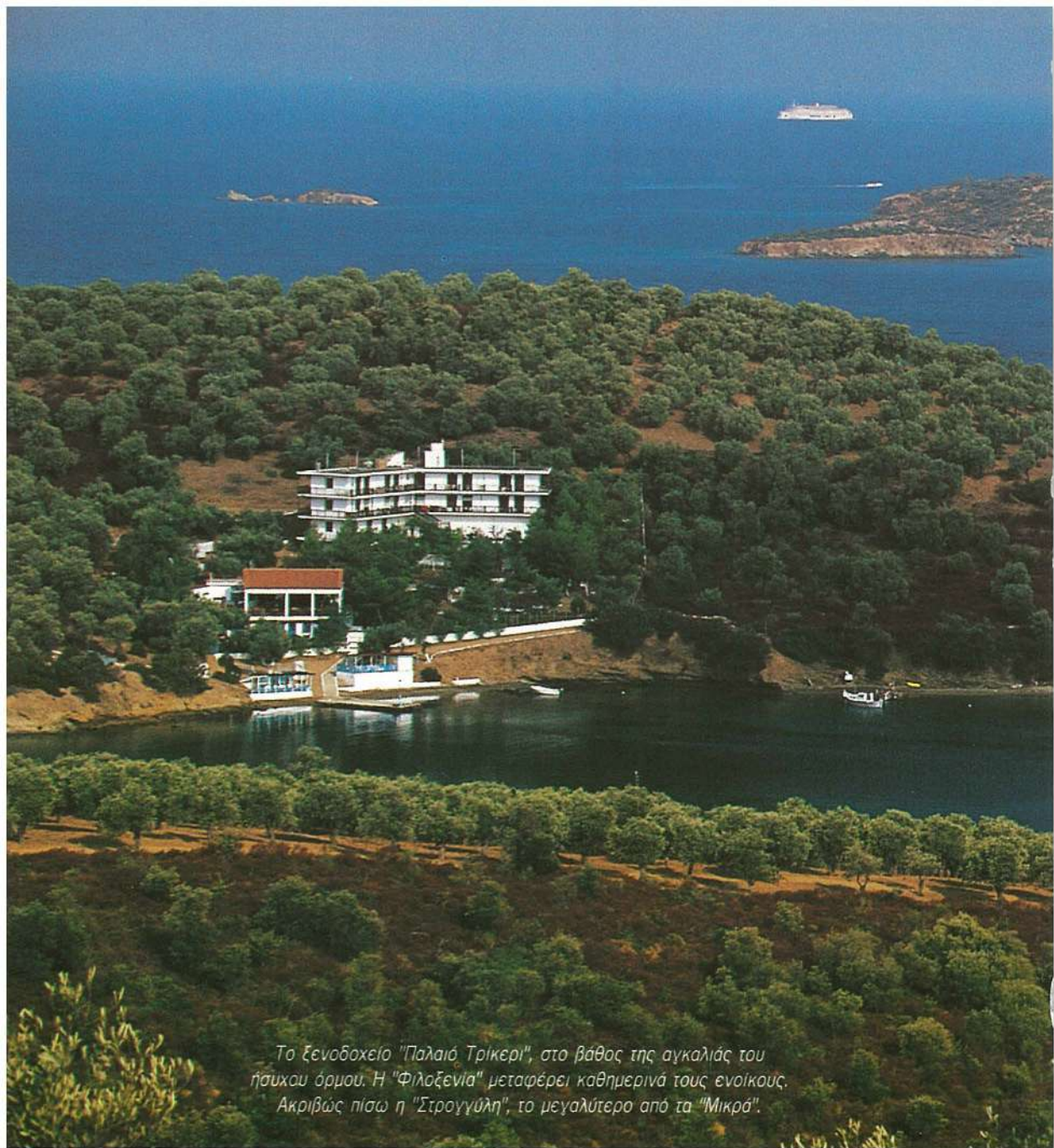
Στο **"Παλαιό Τρίκερι"** και πάλι. Το ξενοδοχείο είναι πολύ ρομαντικό τη νύχτα. Ο Νίκος μας έχει κρατήσει ένα τραπέζι στην

άκρη της ταράτσας. Ηλιοψημένοι καθώς είμαστε, δεχόμαστε με ανακούφιση την δροσιά της νύχτας. Η διάθεσή μας βρίσκεται κι αυτή σε πολύ υψηλά επίπεδα.

Χαμογελαστή η Ελένη τίθεται στην διάθεσή μας.

-Απόψε Ελένη κάνε ό,τι νομίζεις. Πες πως είμαστε σε παραδοσιακό τσιπουράδικο του Βόλου και θέλουμε να γνωρίσουμε όλη αυτή την μοναδική ιεροτελεστία. Φρόντισε μόνο να μας μείνει χώρος και για το ψάρι.

Το ξενοδοχείο "Παλαιό Τρίκερι", στο βάθος της αγκαλιάς του ήσυχου όρμου. Η "Φιλοξενία" μεταφέρει καθημερινά τους ενοίκους. Ακριβώς πίσω η "Στρογγύλη", το μεγαλύτερο από τα "Μικρά".

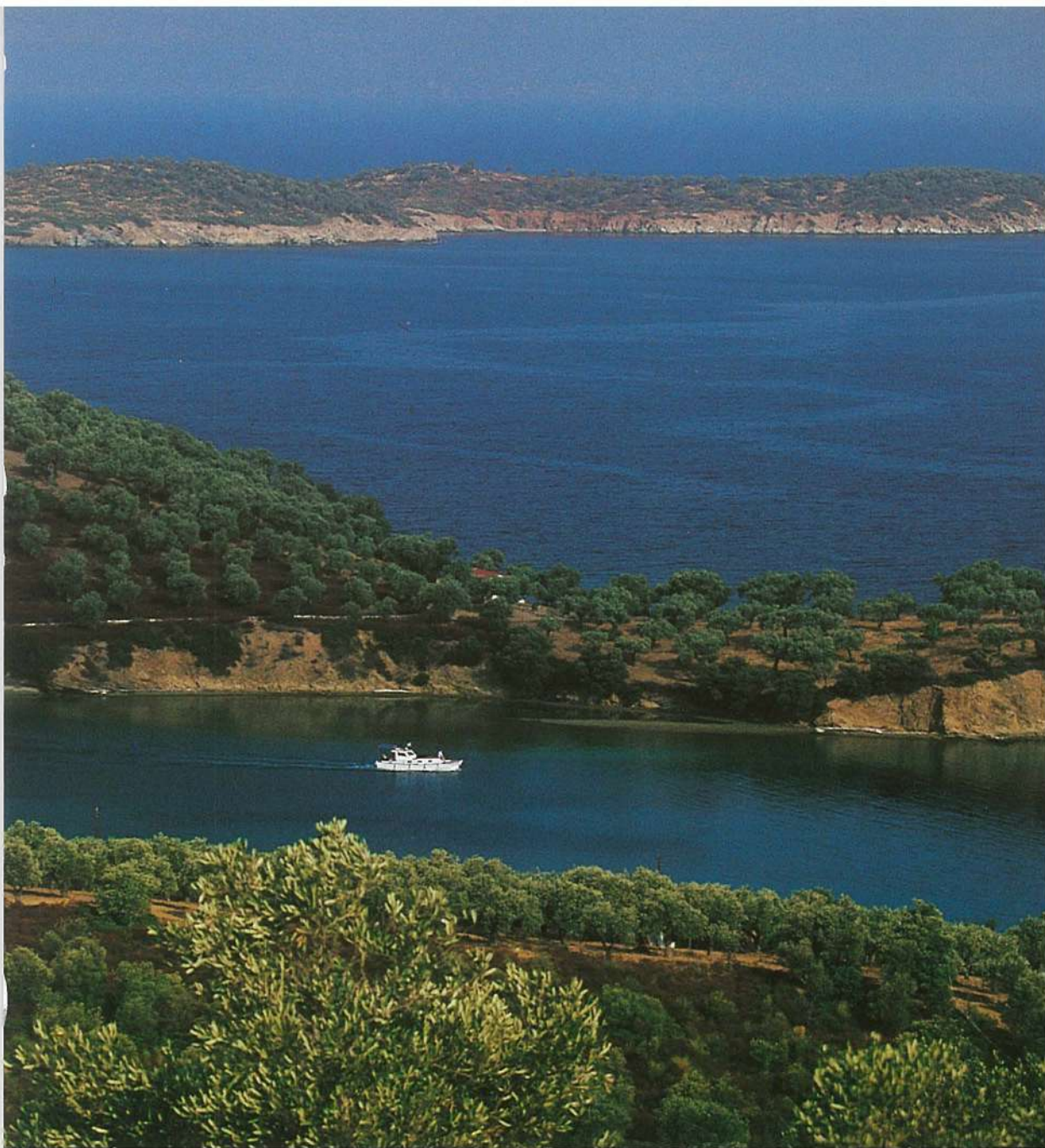
-Ωραία, εσείς θα μου λέτε κάθε φορά πόσα καραφάκια χρειάζεστε. Τα υπόλοιπα αφείστε τα σε μένα.

Αρχίζουν να καταφθάνουν τα μικρά, χαριτωμένα καραφάκια με το βολιώτικο τσίπουρο. Τα συνοδεύει μια καταπληκτική εναλλαγή μεζέδων. Σερβίρονται σε μικρά πιατάκια, πάντα διαφορετικοί, πάντα απρόβλεπτοι.

Παρακαλάμε να μην τελειώσει αυτό το συνεχές πέρασμα από γεύση σε γεύση. Η Ελένη όμως αγρυπνεί, εμφανίζεται ξαφνικά κρατώντας μια πιατέλα με τρεις, μοναδικούς σε μέγεθος και εμφάνιση, ζαργούς.

-Λυπάμαι που είναι μόνον τρεις, αλλά δεν μπόρεσα να βρω τέταρτο, λέει ο Νίκος. Τρικεριώτης ο ίδιος, ξενητεύθηκε, όπως

τόσοι άλλοι στην Αμερική. Άντεξε μόνον 15 χρόνια μακριά απ' το αγαπημένο του νησί. Στις αρχές της δεκαετίας του 70 επιστρέφει κι αρχίζει να υλοποιεί το όνειρό του. Το ξενοδοχείο **"Παλαιό Τρίκερι"** (Τηλ. 0423/55209, 0421/49402-Βόλος) ξεκινά την λειτουργία του το 1979. Δύο χρόνια αργότερα συμβαίνει κάτι σημαν-

τικό. Επισκέπτονται το νησί δύο Γερμανίδες. Μένουν στο ξενοδοχείο, ενθουσιάζονται και από τότε μέχρι σήμερα εξακολουθούν να έρχονται και να επηρεάζουν πολλούς συμπατριώτες τους.

-Γνώρισα τα παιδιά τους όταν ήταν μωρά και σήμερα έχω τη χαρά να τα βλέπω παλληκάρια, συμπληρώνει ο Νίκος.

Αγαθός και καλόκαρδος ο μπαρμπα-Γιάννης, αγαπητός απ' όλους.

Το 1983 είναι μια χρονιά σταθμός για το νησί. Αποκτά ρεύμα και τηλέφωνο με έξοδα που αναλαμβάνει ο Νίκος Τρίμης. Με δική του πρωτοβουλία εξ άλλου καθιερώνεται από τα τέλη της δεκαετίας του 80 η σύνδεση του νησιού με ιπτάμενα δελφίνια.

-Και η περίφημη κουζίνα σου Νίκο, που οφείλεται;

-Ξεκίνησε από την μάννα μου και συνεχίζεται από την γυναίκα μου.

Η μάννα μου στα 80 της εξακολουθεί να μας βοηθάει. Είμαστε μια μεγάλη οικογένεια και δουλεύουμε όλοι μας, ο αδερφός μου, ο γαμπρός μου και τα παιδιά μας.

Κάνει μια παύση ο Νίκος και φέρνει με περηφάνεια ένα μεγάλο λεύκωμα. Εκατοντάδες αφιερώματα σε διάφορες γλώσσες, σκίτσα, φωτογραφίες, από ανθρώπους που έμειναν ενθουσιασμένοι από την φιλοξενία του και την ομορφιά του νησιού, τα τελευταία 15 χρόνια. Οι περισσότεροι έχουν έρθει πολλές φορές στο νησί και δηλώνουν, ότι θα ξανάρθουν

-Παιδιά μπορώ να σας κεράσω μια μπύρα; ακούγεται από το διπλανό τραπέζι.

-Έλα Μπαρμπα-Γιάννη στην παρέα μας, του λέει ο Νίκος.

-Τόση ώρα ακούω τι λέτε για το νησί. Πρέπει να το αγαπάτε.

Ο μπαρμπα-Γιάννης δεν είναι άλλος από τον

συμπαθητικό ανθρωπάκο, που προσπαθούσε να διώξει τον φασιανό από τον λαχωνόκηπό του.

-Ο τουρισμός του νησιού του οφείλει πολλά, λέει ο Νίκος. Χρόνια τώρα έχει μεταφέρει χιλιάδες φορτία με τα μουλάρια του.

-Και με τον Αλφόνς δούλεψα πολλά χρόνια, συμπληρώνει ο μπαρμπα-Γιάννης. Έτσι κοντούλης καθώς ήμουνα, όλοι μ' αγαπούσαν. Μέχρι θαλάσσιο σκι θέλησαν κάποτε να μου μάθουν οι Γερμανοί. Έγινε μεγάλο γέλιο, εγώ όμως λίγο έλειψε να πνιγώ.

Προχωράει η βραδιά, γλυκιά και ευχάριστη. Το φεγγάρι συνεχίζει να γεμίζει, σε δύο μέρες θα' ναι πανσέληνος. Περασμένα μεσάνυχτα παίρνουμε το δρόμο του γυρισμού. Ο Νίκος επιμένει να μας πάει με το σκάφος, εμείς όμως προτιμάμε να βαδίσουμε. Καθώς μπαίνουμε στον οικισμό του Αη-Γιάννη το μπαράκι της Γαλάτειας, ο "Πλάτανος" εξακολουθεί να είναι ανοιχτό. Η διακριτική νυχτερινή μουσική ταιριάζει περίφημα με το περιβάλλον του. Ήδη ο Βασίλης και ο Δημήτρης μας κάνουν νόημα να πάμε κοντά τους. Φαίνεται, πως έτσι έμελλε να τελειώσει ο κύκλος της σημερινής μέρας, μέσα σ' ένα ρομαντικό περιβάλλον, με δροσερό ποτό και ήσυχη κουβεντούλα μέχρι τις πρώτες πρωινές ώρες.

ΜΙΑ ΒΟΛΤΑ ΜΕ ΤΗ "ΓΑΛΑΤΕΙΑ"

Τι θα λέγατε για μια απογευματινή βόλτα με το σκάφος; προτείνει ο Βασίλης.

Λίγο πριν απ' το μεσημέρι, εμείς δεν έχουμε ακόμη τελειώσει τον πρώτο πρωινό μας καφέ. Ρίχνω μια ματιά στα μέλη της νυσταγμένης ομάδας. Σ' όλων τα πρόσωπα κυριαρχεί μια γλυκιά χαλάρωση, αφηρημένα βλέμματα στο κενό. Και δεν διαφαίνεται καμιά προοπτική ενεργοποίησης.

-Εντάξει Βασίλη, ελπίζω μέχρι τις 6 το απόγευμα, να συνέλθουμε.

-Γιατί του είπες τόσο νωρίς; ψιθυρίζει ο Παύλος.

-Έχει δίκιο ο Παύλος, συμπληρώνει ο Λάζαρος. Θα μας πείραζε δηλαδή να 'ταν νυχτερινή η βόλτα; Θα 'χουμε και πανσέληνο.

-Και τι υποτίθεται, ότι θα κάνουμε μέχρι τότε; ρωτάει η Άννα.

-Θα συμπληρώσουμε τον ύπνο που μας λείπει. Αυτές δεν είναι διακοπές, είναι βαρβαρότητα.

Ξέρω πολύ καλά, πως δεν εννοούν αυτό που λένε. Το αποδεικνύουν άλλωστε στις 6 το απόγευμα, όταν στο κατάστρωμα της "Γαλάτειας", αναπνέουν με ηδονή τον δροσερό θαλασσινό αέρα.

Ο Βασίλης βγαίνει αργά απ' τον Αη-Γιάννη κι αμέσως μετά επιταχύνει. Σπρωγμένο απ' την μεγάλη μηχανή το σκάφος, ξεχύνεται μπροστά με μεγάλη ταχύτητα. Προλαβαίνω όμως να διακρίνω τον Δρακιώτη, ν' αγναντεύει απ' το μπαλκόνι του. Σε ελάχιστο χρόνο φτάνουμε στις "Πλακόπετρες", στο ακρωτήριο "Κόρακας", το νοτιότερο άκρο του νησιού. Καβατζάρουμε τον κάβο με

μικρή ταχύτητα και περιπλέουμε τις απότομες βραχώδεις ακτές της νοτιοδυτικής πλευράς του νησιού. Όμορφα, μικρά κολπάκια, όχι όμως προσιτά στον καθένα. Λίγο πιο κάτω, στην Αγία Σοφία το τοπίο αλλάζει εντελώς. Ευρύχωρος κόλπος, με ήρεμα, ρηχά νερά, ιδανικά για όλη την οικογένεια. Ένας μικρός οικισμός έχει δημιουργηθεί εδώ, από διάσπαρτα σπιτάκια και αντίσκηνα.

- Τι θα λέγατε για μια μικρή βόλτα στα "Μικρά"; προτείνει ο Δημήτρης.

Κανένας δεν έχει αντίρρηση. Μέρες τώρα τα βλέπουμε απέναντί μας, τα μικρά ακατοίκητα νησάκια. Οι μόνιμοι κάτοικοί τους, τα γλαροπούλια, δεν δείχνουν να αποδίδουν ιδιαίτερη σημασία στην παρουσία μας. Παραμένουν ακίνητα και απαθή στα βράχια της ακτής.

Το μεγαλύτερο "Μικρό", ή "Στρογγύλη", στενεύει στο κέντρο και σχηματίζει μια μικρή αμμουδιά, ιδανικό σημείο για κατασκήνωση σε συνθήκες πλήρους απομόνωσης. Σαν να διαβάζει η Άννα τις σκέψεις μου.

- Πως θα 'ταν άραγε δύο μερόνυχτα σ' αυτό το νησάκι;

- Δεν έχουμε παρά να δοκιμάσουμε την άλλη φορά. Μας αφήνει

ο Βασίλης κι έρχεται και μας παίρνει σε δύο μέρες.

Καθώς το σκάφος κάνει τον κύκλο των νησιών, συνθέτω στο μυαλό μου τις διαδοχικές εικόνες μιας τέτοιας προοπτικής. Κολύμπι, ψάρεμα, φωτογραφίσεις πουλιών, ανατολές, ηλιοβασιλέματα, νυχτερινές φωτιές στην ακτή, θόρυβοι μοναδικό τα κύματα στα βράχια και τα κρωξίματα των πουλιών. Το πέσιμο του ήλιου μας βρίσκει στην "Πράσινη Άμμο". Που θα μπορούσε να 'ταν

Πάνω στο κατάστρωμα της "Γαλάτειας".

καλύτερα; Καθώς πέφτει πλάγια το φως, γεμίζει η ακτή χρυσαφίες ανταύγειες.

-Γιατί συννεφιάσατε ξαφνικά; ρωτάω τους φίλους μου.

Αρκετή ώρα τώρα, δεν πολυμιλάμε. Άλλος καπνίζει σιωπηλά, άλλος ρεμβάζει κατά τη δύση ή είναι χαμένος στον κόσμο του.

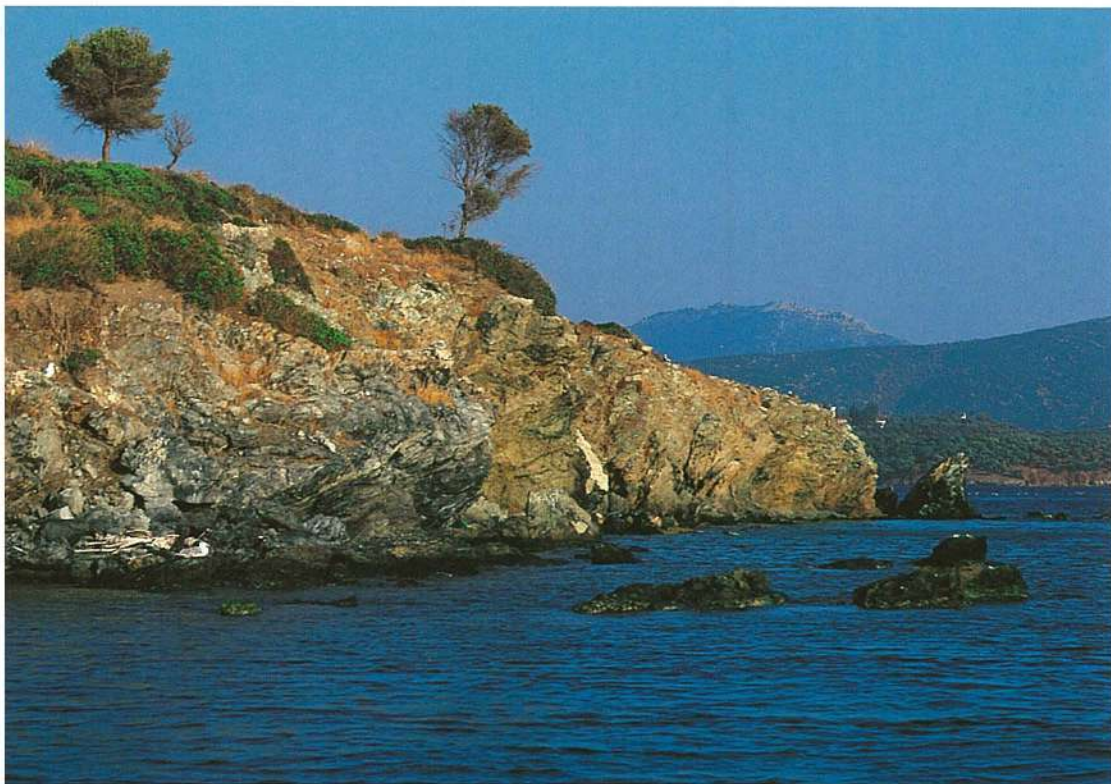
- Η επίδραση της τελευταίας μέρας, λέει η Άννα.

Φέρνω στο νου μου τα σημειώματα Ελλήνων και ξένων στο λεύκωμα του Νίκου του Τρίμη. Όλα σχεδόν κατέληγαν με τον ίδιο τρόπο: "**Θα ξανάρθουμε**". Είναι ίδιες οι ψυχές όλων των ανθρώπων...

Ήταν αναμενόμενο αυτό, τα θέλητρα των παραλίων όλες αυτές τις μέρες ήταν ισχυρότερα.

Ελαφρά ανηφορικό το μονοπάτι, μας βγάζει σε 25 περίπου λεπτά από τον Αη-Γιάννη στην κορυφή του νησιού. Εδώ πάνω η Γεωγραφική Υπηρεσία Στρατού έχει εγκαταστήσει το τριγωνομετρικό της σημείο.

Λίγο πιο πέρα το ακρωτήριο "**Αλέξης**", η βορειότερη άκρη του νησιού. Η θέα είναι μαγευτική προς κάθε κατεύθυνση. Χαρίζουμε στον εαυτό μας την άνεση να την απολαύσουμε. Άλλωστε δεν υπάρχει κανένα

Ήρεμα γλαροπούλια, μοναχικοί κάτοικοι των "Μικρών".

ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΩΡΕΣ ΣΤΟ ΤΡΙΚΕΡΙ

— ύπνημα χαράματα, ανάλαφρα, χωρίς ξυπνητήρι αυτή τη φορά. Οι — ώρες που απομένουν είναι λίγες, πολύτιμες. Μια τελευταία διαδρομή παραμένει ακόμη άγνωστη, στο εσωτερικό του νησιού.

άγχος. Η αποστολή έχει ολοκληρωθεί, το νησάκι του Τρίκερι δεν μας είναι άγνωστο πια. Μ' αυτές τις σκέψεις τραβάμε τις τελευταίες φωτογραφίες μας. Δίπλα μας, στην κορυφή σχεδόν του λόφου, βρίσκεται ένα μαντρί, κάτι μάλλον σπάνιο για το νησί. Ένα ελαφρό σύρσιμο ακούγεται ξαφνικά

πολύ κοντά μας. Η πρώτη σκέψη πάει σε κάποιο ερπετό, δεν έχουμε εντοπίσει όμως ούτε ένα στις μέχρι τώρα μετακινήσεις μας. Το σύρσιμο συνεχίζεται πίσω από τον ξύλινο φράχτη του μαντριού.

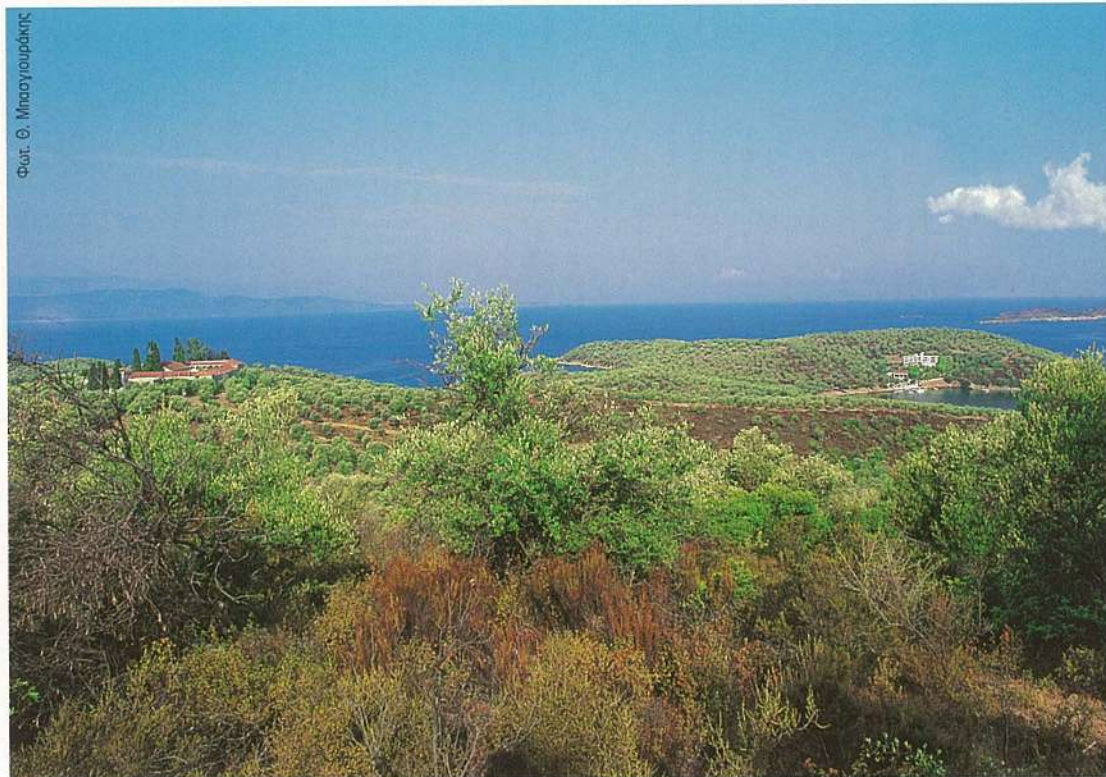
- Θα 'ναι πιθανόν κάποιο ζώο απ' το μαντρί, λέει η Άννα.

Πριν προλάβει να τελειώσει τη φράση της, ένας όμορφος φασιανός πετιέται αιφνιδιαστικά. Το ταξίδι του είναι σύντομο, προσγειώνεται μερικές δεκάδες μέτρα μακρύτερα. Χωρίς δεύτερη σκέψη η Άννα αρπάζει την φωτογραφική μηχανή με τον βαρύ τηλεφακό και φεύγει ξοπίσω του. Την παρα-

την άνεσή του. Εκεί που βλέπω το Μοναστήρι φωτεινό, την άλλη στιγμή κρύβεται στη σκιά. Το ίδιο συμβαίνει και με το ξενοδοχείο του Τρίμη.

Τη μια στιγμή κατάλευκο σημείο μέσα στα ελιόδεντρα κι αμέσως μετά άχρωμο, γκριζο. Προσπαθώ ώρα πολλή να πετύχω και τα δύο αυτά αντικρινά σημεία, εξίσου φωτισμένα. Στο τέλος ο ήλιος χαμογελάει πλατειά για όλη την περιοχή. Με μερικά "κλικ" της μηχανής του στέλνω τις ευχαριστίες μου.

Περνάει πάνω από μια ώρα έτσι, με απόλυτη μοναξιά πάνω στην κορυφή του

Μετά από ώρα αναμονής ο ήλιος φωτίζει ταυτόχρονα Μοναστήρι και Ξενοδοχείο.

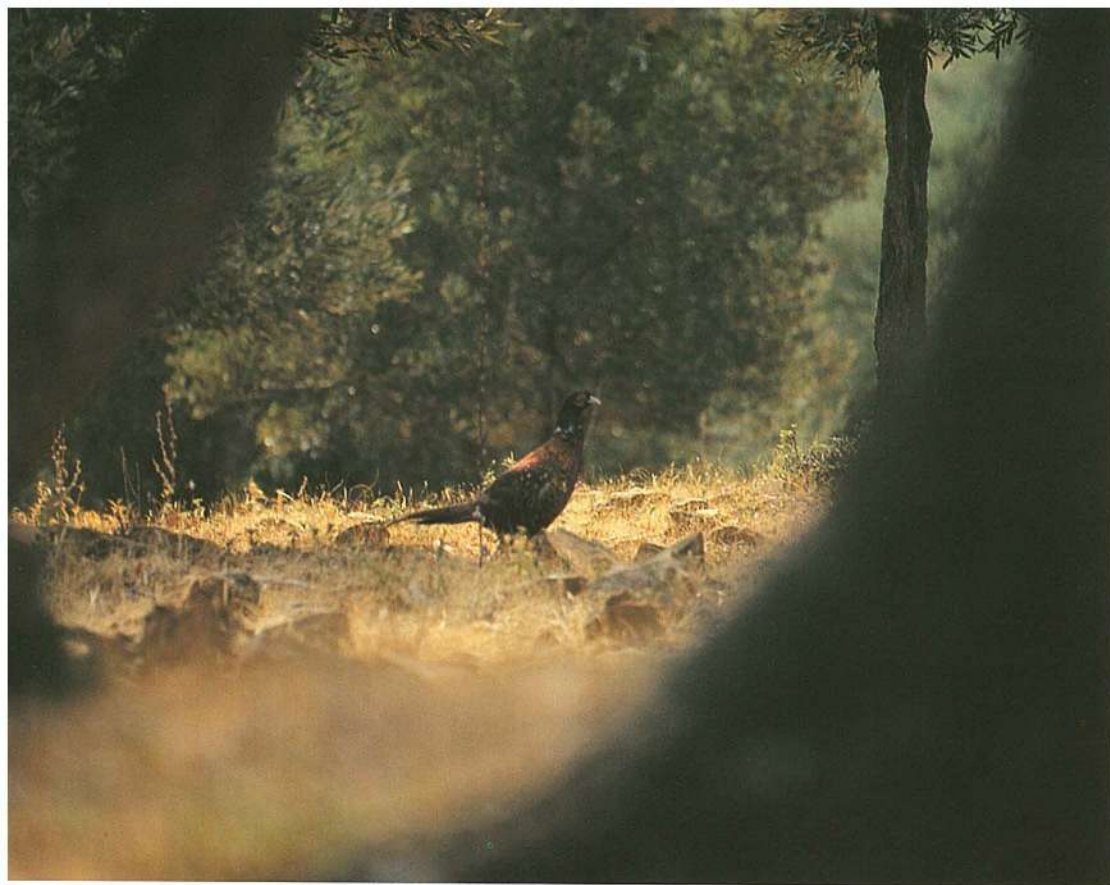
κολουθώ καθώς απομακρύνεται πεισμομένη, μέρες τώρα οι φασιανοί παίζουν κρυφτό μαζί της.

Βρίσκω μια καλή σκιά ελιόδεντρου κι αφήνω τα μάτια μου να πλανηθούν στον ορίζοντα. Ο ήλιος παιχνιδίζει συνέχεια με τα σύννεφα, δεν τον αφήνουν ούτε λεπτό να λάμψει με

Τρίκερι. Αναρωτιέμαι που να τριγυρίζει η Άννα. Σίγουρα οι φασιανοί την ξεναγούν στα απόκρυφα λημέρια τους.

Πρώτα ακούγεται το περπάτημά της πάνω στο ξερό χώμα κι ύστερα εμφανίζεται η ίδια. Μια Άννα ιδρωμένη, ξαναμμένη, αλλά με πρόσωπο που λάμπει.

Φωτογραφικό τρόπαιο κυριολεκτικά της τελευταίας στιγμής, ο Φασιανός του Τρίκερι, ακινητοποιείται για ένα δευτερόλεπτο πριν χαθεί.

- Τον έχω εδώ μέσα, φωνάζει από μακριά, δείχνοντας την φωτογραφική της μηχανή. Αυτή τη φορά δεν μου ξέφυγε.

Μου διηγείται λαχανιασμένη τις περιπέτειές της.

- Είμαι σίγουρη, πως είχε καταλάβει τις προθέσεις μου. Κάθε φορά που τον πλησίαζα, έφευγε αλλά δεν απομακρυνόταν. Με είχε σκάσει. Την τελευταία φορά ρισκάρισα. Έκανα ένα τεράστιο κύκλο με κίνδυνο να τον χάσω. Κρύφτηκα και περίμενα. Κάποια στιγμή άκουσα τα γρήγορα βηματάκια του. Σηκώθηκα, με είδε, έμεινε ένα δευτερόλεπτο ακίνητος και τον φωτογράφισα. Ύστερα πέταξε μακριά. Δεν είμαι βέβαιη για το αποτέλεσμα. Χαμογέλασα.

- Όπως και να 'ναι, έκανες ό,τι καλύτερο μπορούσες. Στην χειρότερη περίπτωση θα μας μείνει μια αναμνηστική φωτογραφία.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Στις 4 ακριβώς αποχαιρετάμε την κυρία Γαλάτεια στον μώλο. Είναι παράδοση γι' αυτήν να ξεπροβοδίζει τους επισκέπτες της.

Το θαλάσσιο δελφίνι ταράζει τα γαλήνια νερά του Αη-Γιάννη και διακόπτει τους αποχαιρετισμούς. Ύστερα αναπτύσσει την συνηθισμένη του ταχύτητα.

Χάνονται οι βάρκες, τα σπύτια, οι ευκάλυπτοι. Το μικρό Τρίκερι μακραίνει στον ορίζοντα. Όμορφο, φιλόξενο, ειρηνικό. Με τα μονοπάτια και την απλότητά του αντέχει στην "εξέλιξη".

Καθώς χάνεται πίσω από τον κάβο μια σκέψη κυριαρχεί μέσα μας:

Θα ξανάρθουμε.

Ευρύτερος χάρτης της περιοχής Παγασητικού κόλπου (από τον χάρτη 'Ηπειρος/Θεσσαλία των Road Editions) και χάρτης του νησιού Παλαιό Τρίκερι (της Γεωγραφικής Υπηρεσίας Στρατού).

